

Frančiškov prijatelj

4
2017

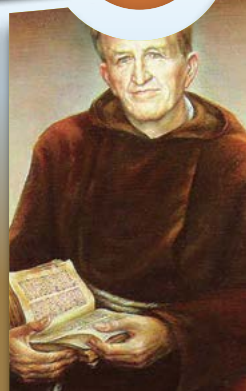
14

20

32

34

Vzor

UVODNIK	3	POKLICAL SI ME.....	20
Vzor		Želim mu slediti	
BOŽJA BESEDA	4	PRVA POMOČ	23
OB IZVIRU	5	Voditi brez formalne avtoritete	
Hoditi po njegovih stopinjah		MOZAIK	24
OB SVETEM PISMU	6	MOLITVENA NAVEZA	29
»Pojdi in ti delaj prav tako!« (Lk 10,37)		DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	32
TEMA: VZOR.....	7	Vedno je dvignila pogled	
Moji vzori		BRAT KAPUCIN.....	34
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS	10	Br. Seraphin Kaszuba (1910 – 1977)	
Skala		NOVI SVETNIKI.....	36
FO IN FRAMA.....	11	Blaženi Frančišek Solano Casey	
Biti svetnik		IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	38
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	12	KNJIGA.....	40
Pa nekaj Kristusov je vmes... ..		Nasad oranževcev	
ZNAMENJE ČASA	13	FILM.....	41
Zgledi vlečejo		Ali veruješ? (Do you believe?)	
INTERVJU: JOŽE ANDOLŠEK.....	14	OBVESTILA	41
Dežela sijočih oči – Etiopija in pater Jože Andolšek		ALI VEŠ	42
AMORIS LAETITIA	18	Ali ste vedeli, da	
Darovanje – Amoris laetitia – 3.		UJETO V OBJEKTIV	43

Vzor

»Napočil je trenutek, da zapusti mesto, in takrat ga je mladenič, ki je bil poleg na trgu, ustavil in vprašal, kdo so in kako živijo. Ker je bil Frančišek v tem sveten navdušenju, mu je dolgo govoril o idealih svojega življenja. Na mladeniča je to naredilo velik vtis. Obnašal se je viteško in bil je potomec fevdnih gospodov. Dejansko je na Frančiška naredilo velik vtis vse, kar ga je spominjalo na viteško in dvorsko življenje. Zavedal se je, da ima mladenič odlično nagnjenje, da postane Kristusov vitez. Potem ko mu je postregel z vrsto premislekov, mu je odkrito rekel: Mladenič, dovolj dolgo si bil podrejen ukazom grofa iz Rietija in cesarja. Pojdi z mano. Naredil te bom za Kristusovega viteza. V prahu ulic boš našel svobodo... Tvoj jezik bo meč in klic k odrešenju. Hodil boš pod zastavo miru in Kristus bo tvoj poveljnik« (L. Laranaga, Naš brat Frančišek, 149).

Vsak človek se ustavlja in sprašuje, kako živi on, kako živijo drugi in kakšen je svet. Včasih kdo misli, da bo živel kar brez teh vprašanj. Pa vendar so v globini vsakega srca. Mogoče

pridejo na dan prav ob trenutkih, ko vidi, kako živijo drugi, ko drugi praznujejo, sam pa ne in se sprašuje, zakaj je tako. Kdo sem in kam grem? Kdo mi lahko pomaga?

In ko odkrivam odgovore na vprašanja se vedno postavlja novo vprašanje: ali bom šel po pravi poti, ali sploh pridem na cilj? Pri tem nam pomaga nekdo, ki je vzor, ki je podobno pot že prehodil. Vemo, da so vzori starši, športniki, filmske zvezde, pevci... Ne smemo pa pozabiti na tisti vzor, ki nikoli ne zbledi in nas vedno pripelje na pravo pot. In to je Jezus Kristus, ki nam je v tem času še na poseben način blizu. Saj nam je vedno, vendar se sedaj tega malo bolj zavedamo.

Frančišek je živel za ta vzor. V svojem življenju je že videl nevarnosti, ki jih prinaša življenje in hrepenenje človeka po vedno več imeti in si prilaščati. Zato je vse vodil h Kristusu, ki je največja ljubezen in svoboda.

Kadar imamo za vzor Kristusa, se ne ustavljamo ob določenih ljudeh, ki razočarajo in mislijo nase, ampak gremo v pravo smer.

Naj vam tudi nova številka Frančiškovega prijatelja pomaga, da bo Jezus naš vzor in h kateremu želimo vsi priti.

br. Vlado Kolenko

Če torej premore kaj opominjanje v Kristusu, če kaj spodbujanje iz ljubezni, če kaj občestvo Duha, če kaj sočustvovanje in usmiljenje, dopolnite moje veselje s tem, da ste istih misli in iste ljubezni, ene duše in enega mišljenja. Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavoheleja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe. Naj nobeden ne gleda samo nase, temveč tudi na druge. To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu.

Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem.

Po zunanosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu.

Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podaril ime, ki je nad vsakim imenom, da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.

Filipijanom 2, 1-11

Hoditi po njegovih stopinjah

Veseli me, da sva se spet srečala ob Božji besedi ...

Ko sem s pomočjo biblija.net preveril, kaj je moč najti v povezavi z besedo »vzor« v Svetem pismu, sem odkril, da je uporabljena samo dvakrat in še to v kontekstu gradnje oltarja v templju: zgradi naj se po vzoru prejšnjega. Ker me to nekako ni zadovoljilo, sem šel v Slovar slovenskega knjižnega jezika preverit, kaj se pod besedo vzor pravzaprav skriva – da ne bi slučajno preveč brnil mimo. Odkril sem, da v SSKJ piše takole: »vzor, vzòr, vzòra m (ò ó) oseba, stvar z lastnostmi, značilnostmi, ki jih kdo odobravaajoče sprejema, želi posnemati«. To je torej to!

In ker vzorov v tem pomenu v Svetem pismu res ne manjka, sem moral izbrati. Gospod pa mi je v tem mojem iskanju v srcu prebudil besedo, ki je bila tudi našemu bratu Frančišku zelo blizu: »hoditi po njegovih stopinjah«. Ker je tisti, po čigar stopinjah smo poklicani hoditi, nedvoumno Gospod Jezus (prim. 1 Pt 2,21), sem ta navdih sprejel kot znamenje, da naj v tem svojem premišljevanju postavim njega v središče. A izbira odlomkov o Jezusu je res zelo bogata ...

Razmišljal sem, da bi izbral priliko o usmiljenem Samarijanu, ali da bi razgrnil odlomek o tem, kako Jezus učencem umije noge ... a odločil sem se, da v tem času priprave na božič stopiva še globlje v skrivnost Božje ljubezni, da odgrneva kopreno, ki našim očem onemogoča videti resničnost tako kot je ...

In tako je pred nama odlomek iz drugega poglavja Pisma Filipijanom.

Prve štiri vrstice drugega poglavja so čudovit Pavlov poziv k edinosti med nami Jezusovimi učenci. Ker smo v Jezusu nerazdružljivo povezani v eno, nas apostol spodbuja, da iz svojega življenja v resnici odstranimo vse, kar nas ovira, da bi bili bratje in sestre. H kako velikim stvarjem smo poklicani ...

A moja izbira odlomka je bolj povezana z vrsticami 5 do 11.

V njih nam je Kristus Jezus postavljen za neopisljivo lep vzor, kako se iz ljubezni izprazniti samega sebe in se podati na pot k tistim, ki so lačni bližine in žejni ljubezni. Ker je danes moderno govoriti o izstopanju iz cone udobja, naj to misel tudi sam vtkem v te vrstice: Jezus, vsemogočni, vsevedni, najsvetejši, večni Bog je izstopil iz cone udobja – beri nebes – in se ponižal na mojo in tvojo raven. Postal je človek, da nas je osvobodil sužnosti greha, nas naučil ljubiti in nam odprl pot v Očetov večni objem. Ufff ...

Skupaj z vso Cerkvijo moje srce ob občudovanju te Ljubezni v tem trenutku radostno izpoveduje: » ... In v enega Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina Božjega, ki je rojen pred vsemi veky in je Bog od Boga, Luč od Luči, pravi Bog od pravega Boga. Rojen, ne ustvarjen, enega bistva z Očetom in je po njem vse ustvarjeno. Ki je zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja prišel iz nebes. In se je utelesil po Svetem Duhu iz Marije Device in postal človek ...«

Česa vse je zmožna Ljubezen!!!

A gre še dlje ... Ne ustavi se ob sestopu z nebes v jaslice in ne ob ponižanju na križu. Ker sva tako dragocena v Njenih očeh, se zaradi nas in našega zveličanja skriva v košček kruha.

»O čudovita visokost in pretresljiva ljubeznivost! O vzvišena ponižnost! O ponižna vzvišenost, da se Gospod veselstva, Bog in Božji Sin tako poniža, da se zaradi našega zveličanja skriva pod neznatnim koščkom kruha! Pogledajte, bratje, ponižnost Boga in izlijte pred njim svoja srca (Ps 61,9); ponižajte se tudi vi, da vas bo povišal (1 Pt 5,6). Nič torej od svojega ne pridržite sebi, da vas popolnoma sprejme On, ki se vam vsega daje« (Frančiškovo Pismo celotnemu redu).

Pravijo, da je najdaljša pot tista, ki vodi o sebe k drugemu. In pravijo, da jo je potrebno prehoditi vsak dan znova ... Greva?!

br. Jaro Knežević

»Pojdi in ti delaj prav tako!« (Lk 10,37)

Ko sem se s študijem pripravljala na svojo poklicno pot, sem vedno znova naletela na to, da moram kot učiteljica in vzgojiteljica biti zgled svojim učencem. Torej moram biti vzor učiteljice, ker sem le s svojim zgledom res prepričljiva. Ne da mi je to vcepil samo študij, ampak sem globoko prepričana, da je v resnici tudi tako. Ne morem pričakovati od svojih učencev, da me poslušajo, če jim sama nisem pripravljena prisluhniti. Ne morem od njih pričakovati resnicoljubnosti, če se sama ne zavzemam za resnico tako v dejanjih kot besedi. Ne morem od svojih varovancev pričakovati poštenosti, poguma in odločnosti, če tudi sama ne premorem tega niti za trohico.

To, kar sem, dajem naprej, to lahko učenci v meni prepoznajo in si vzamejo tudi za svoje, če jim je to res vrednota.

Pa je preprosto biti vzor? Menim, da ja, ker sem vzor s tem, kar sem in kakor živim. Bolj se zatakne pri tem, kar sem in kakor živim. Ni nujno, da je to, kar sem in kakor živim, vedno dobro. Tu se potem izkaže, da lahko v življenju naletimo na dobre ali slabe vzore.

Vzor je tudi koren besede vzorec. Živimo po nekem vzorcu, ki se prenaša naprej. Če hočemo ali pa ne. Tako pridem do tega, da so starši vedno vzor svojim otrokom, saj se ti nehote naučijo od njih določenih vedenjskih, življenjskih vzorcev.

Ampak vzor pa je vendarle več kot samo vzorec. Vzor je v bistvu neke vrste ideal, ki ga želimo doseči. Dober ali slab.

Kje naj kristjan poišče svoj vzor? Seveda za dobro, kajne. Najprej v ljudeh, ki jih ima rad in od katerih je ljubljen. Pa v svetnikih, seveda.

Kristjani si zelo radi jemljemo svetnike za svoj zgled. Na nekaj pa v tem svojem stremljenju velikokrat pozabimo. Svetniki so svetniki zato, ker so črpali svoj zgled iz Svetega pisma. V Svetem pismu naletimo na marsikateri vzor. Abraham – vzor vere, Mojzes – vzor poslušnosti, Job – vzor sprejemanja Božje milosti, Marija – vzor sprejetja svoje vloge ... Prepričana sem, da bi vsak zase našel še koga. Koliko vzornikov, po katerih se lahko človek zgleduje!

Seveda se tu pojavi tudi vprašanje, ali je mogoče svoje vzore tudi doseči. To pa je že težja stvar. Mnenja sem, da je to odvisno od tega, kako visoke cilje si zadamo. Verjetno je bolje začeti zlagoma, z nečim manjšim. Vendar se tudi ne smemo podcenjevati. V svesti si moramo biti, kaj vse zmoremo. Npr. odločim se, da bom vedno govorila resnico. Morda se zdi to preprosto, a ni. Vedno znova se moram odločiti za to vrednoto. Je težko, ker smo včasih prepričani, da je laž za nekaj dobrega sprejemljiva. Vendar je osma Božja zapoved zelo jasna: Ne pričaj po krivem. Konec, pika. Resnica – cilj, ki je dosegljiv, a ne preprost. Vzornik? Jezus. Ko ga obsojajo bogokletstva (Mr 14,53–64), se ne umakne niti za ped. Ves čas izpričuje resnico. Sedaj boste rekli, da sem vas napadla z vsemi topovi. Pa kaj prav Njega sem morala potegniti iz rokava, pravilneje – iz Svetega pisma? Povejte po resnici: a bi si lahko sploh vzela koga drugega za vzor, če ne svojega Odrašenika?! Pa naj bo za resnico, pogum, usmiljenje, dobrohotnost, odločnost, vero, zaupanje, ljubezen ... je in ostaja edini vzor.

Lea Bric

Moji vzori

Predpostavljam, da si v svoji sobi, kjer si se udobno namestil/a z željo, da bi pregledal/a novo številko Frančiškovega prijatelja. Lahko za trenutek odmakneš oči z revije in pogledaš po svoji sobi, kaj imaš na stenah? Se med tvojimi fotografijami izpred n-let, najde tudi kdo od znanih športnikov, igralcev? Morda kdo od spodaj naštetih?

Messi, Ronaldo, Pink, Ed Sheeran, Chris Hemsworth, Siddhartha, Goran Dragić, Luka Dončić, Peter Prevc, Tim Gajser, ... je samo nekaj primerov tujih in naših znanih osebnosti, katerih fotografije se najdejo na stenah današnjih otrok in mladostnikov. Ljudje smo namreč vrsta, ki je odvisna med seboj tako na področju učenja, kot tudi na področju rasti, prenosa idej, odnosov, sodelovanja. Glede na vse vplive, katerim smo podvrženi preko sredstev javnega obveščanja, smo bolj kot katerakoli generacija do sedaj, sestavljeni tudi iz vplivov, katerim dovolimo v svoja življenja. Pri tem imajo svojo vlogo vzori, ki jih najdemo.

Vzori (vzorniki) so tako ljudje, po katerih se drugi zgledujejo. Lahko so pozitivni ali negativni, pri čemer prvi nudijo spekter uporabnega in dobrega vedenja, medtem ko drugi kažejo primere vedenja, ki škoduje in razdvaja. S tem se izraz loči od izraza junak, ki prihaja iz grške antike in predstavlja pozitivno podobo.

Vzornik je lahko vsak človek, čeprav v naši, zahodni kulturi pogosto to vlogo prevzamejo športniki, igralci, glasbeniki in znane osebnosti. Pri tem sta zelo pomembna vidnost in prepoznavnost (oboje je del njihove službe) – več kot je nekdo navzoč v javnem življenju, večja je možnost, da bo komu veljal za vzor. Vzore imamo vsi, ne glede na svojo starost, drži pa, da se v glavnem mladi ljudje, ki še razvijajo svojo identiteto, veliko bolj trudijo, da bi posnemali te, ki so si jih izbrali za vredne posnemanja.

Sam izraz vzor (role model) prihaja od sociologa Roberta K. Mertona, ki se je ukvarjal z družbenimi skupinami in človekovim posnemanjem. Ugotovil je, da ljudje ne posnemamo le določene značilnosti, ampak skupek vedenja, ki ga predstavlja določena oseba navzoča v družbi. Pri tem pa se lahko v tej

vsoti znajdejo tudi ideje, ki med seboj niso usklajene (npr. ko se zasebno življenje neke znane osebnosti precej drugače od javnega vtisa, ki ga daje). Drugi znanstvenik, ki ga je treba omeniti v povezavi z vzorniki, pa je Albert Bandura, ki je s svojim raziskovanjem odkrival, kolik pomen ima pri učenju opona-

šanje vedenja drugih.

Izbiranje in zgledovanje po vzornikih je normalen del razvoja in to na vsaki stopnji človekovega življenja. Prvi vzori človeku so ljudje, ki skrbijo za nas – najpogosteje so to starši. Od njih se naučimo, kako razumeti svet, kaj pomenijo izrazi obraza in besede, kako se soočiti s stresom in reševati probleme. V puberteti, ko se svet razširi in v ospredje človekovega vedenja stopi upornost, se vzori v glavnem zožijo na znane osebnosti.

Z odraščanjem se spreminjajo tudi pogoji za izbiro vzorov. Glede na to, da se ljudje neprestano razvijamo, vedno znova potrebujemo nekoga, po katerem se zgledujemo. Pri tem pa izbira le-tega ni vedno tako preprosta. Da bi izbrali pametno, strokovnjaki predlagajo naslednje:

Izberi nekoga, katerega vrednote občuduješ – tako da bo tvoj vzornik nekdo, pri katerem se boš učil vrednot, ki ti bodo pomagale pri soočanju s problemi, izzivi, razočaranji in uspehi v življenju.

Kolikor je le mogoče, odkrij, kako je določena oseba dosegla uspeh. Po tem, ko jim je uspelo, mnogi želijo svoje znanje podati naprej in to je treba izkoristiti. Najti članke o njem/njej, osebno se pozanimati, poslati elektronsko sporočilo je le nekaj načinov, kako lahko pridemo do podatkov.

Izberi vzornika znotraj skupnosti, kjer živiš – najdi nekoga, ki ima izkušnjo in način življenja, ki ju tudi sam želiš.

Bodi pozoren, da imamo vzorniki sposobnosti, ki jih tudi sam želiš razviti, pri tem ni treba, da bi moral sam biti ravno v istem poklicu – npr. vztrajnosti se lahko naučiš tako pri športnikih kot pri glasbenikih ali misijonarjih.

Tvoji vzorniki naj bodo tako ženske kot moški, kajti eni in drugi so močni v različnih

stvareh. Ženske prednjačijo v komunikaciji, pomoči, odnosu do drugih, moški pa v neodvisnosti in odkrivanju svoje poti v svetu.

Vzornikov ne postavi na pedestal. Ne glede na to, ali gre za znano osebnost ali za nekoga iz tvojega vsakdanjega življenja, je oseba, ki predstavlja vzor, samo človek in kot tak se lahko moti. Na zahtevaj od nje popolnosti. Veliko se lahko naučiš tudi iz tega, kako se spopada z neuspehi in izzivi.

Tudi krščanstvo lahko ponudi kar nekaj primernih oseb za vzore. Že v samem Svetem pismu jih lahko najdemo, da svetniških seznamom niti ne omenjam. Pa tudi tu ne gre za popolne osebe. Ravno nasprotno, mnogi med njimi so ga pokronali in skrenili s poti. Imajo pa nekaj skupnega – v življenju so odkrili, da jim je Bog blizu in mu dovolili, da je prevzel vajeti njihovega življenja v svoje roke. Morda se zdi, da je od obdobja, ko so živeli, minilo že mnogo časa, ampak naša narava se v tisočletjih ni toliko spremenila. In še vedno nas lahko naučijo, kaj pomeni v polnosti živeti.

Poglej ponovno po stenah svoje sobe, imaš še kje kak kotiček prost, kamor lahko dodaš podobo svetnika ali svetopisemske osebe, ki ti lahko postane vzor?

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Skala

Skala. Siva. Trda. Mrzla. Umirjenost. Trdnost. Zanesljivost.

Moja nova čelada. In plezalni pas. »Ruj k zak« – danes je lahek. Na takšni poti kot je današnja, je to dobro. Popolna oprema za v gore. Mmmm, to ,mamo radi. Hej, kje sem že dobila »štrik«? Ne spomnim se ... Pa saj ni pomembno.

Moj sotrpín (Sotrpín/sotrpínka? Sopotnik/sopotnik? Ali kar Stvarnik? So bile to res sanje ali milost, da sem začutila njegovo Ljubezén?) - seveda izkušén, stopa pred mano. Gozdna meja je že daleč pod nama. Stopava po čisti skali. Pred nama je gorski greben. Začneva se vzpenjati po njem. Počasi ter pametno, da naju kaj ne preseneti. Tako izpostavljena in nemočna še nisem bila. Gospod, imava to skupaj? Bodi mi milostljiv.

Roke imam premražene. Ko vponko vpnem v novo varovalo za jeklenico, malo bolje pogledam svoje roke. Tresejo se mi. Tudi nekaj prahu in umazanije od poti in »zajl« se je nabralo na njih.

Rokavice? Ko so me učili plezati po feratah, sem jih imela. Danes ne. Je pametno? Mogoče bom mela nekaj žuljev na koncu poti. Ne vem. Danes hočem stvari občutiti. Počakati, da ta hladen kamen in kovino sonce ožari in ogreje.

Pogledam naprej. Pred mano je skala, ki jo moram preplezati. Sopotnik je že čez njo. Pravi, da ni tako hudo kot zgleda. Pa dajmo. Plezalka nisem bila nikoli. Tudi samo telo mi ni v pomoč pri tem – malo in okorno. Ups ... Par korakov, pripnem se v novo sponko.

Izza vogala prihiti gospa srednjih let. Pristopica kot srnica. Pa kak?! "Alo – midva sva tu že celo večnost. Kaj ti ni jasno, da naju prehitevaš?!" si mislim v sebi. Njen komentar kot pozdrav: "Pol ure nimaš kaj za delat"?! Tu nekaj ne štima, to sem že nekje slišala. Ko sva z Uršo šli čez Pohorje, je bil to najin motivacijski stavek.

V mislih ponovim vse modrosti, ki sem se jih naučila o gorah. Če me gospa izziva – ne bom se ji pustila. Boljše počasneje in varno priti na cilj, kot pa sploh ne. Po kratkem pogovoru odhiti naprej. Jaz pa še kar v tej zadnji skali.

Ko dosežem vrh in pogledam čez, mi zastane dih. Sonce mi ogreje obraz. Pogled je neverjeten. Gore na drugi strani so ožarjene od toplega sonca. Za gorami se vidi morje. Nekje spodaj se kaže lepota zelenih gozdov. Vauu. Od zaprepačenosti moram sestiti. Mrzla skala dobiva od sonca energijo, da pokaže svojo drugo plat.

Sopotnik, ki že uživa v teh trenutkih, se obrne k meni in se nasmehe. Dopusti mi moj trenutek uživanja. Hvala, Gospod.

Brina Smovnik

Biti svetnik

Ne dolgo nazaj sem našla zelo lep tekst. Govori o tem, kako so danes potrebni svetniki. Začela sem razmišljati in ta tekst primerjati današnjo Frančiškovo mladino. Pogosto gledam vesele obraze teh mladih ljudi in želim, da bi v naših srcih rastle želja po svetosti.

Danes vse tako hiti in nikoli ne uspemo iti v korak s časom, ki ga pravkar živimo. Doživljamo veliko pozitivnih in negativnih stvari. Mi pa moramo biti pametni, da se bomo znali odločiti in izbirati. Vem, da ni lahko. To pogostokrat zahteva veliko moči Svetega Duha, ki nam lahko danes daruje vdano in sveto srce, če ga prosimo in vzljubimo. Lahko bi me sedaj vprašali – kje pa lahko danes najdeš človeka s svetim srcem – svetnika? Recimo,

da je pri Frančiškovi mladini. Zakaj pa ne? Potrebujemo tudi svetnike, ki so brez habita in »šlajerja«, ki so v kavbojkah in old starkah. Potrebna je Frančiškova mladina – svetniki, ki gredo v kino, poslušajo rock glasbo in ki gredo v mesto s svojimi prijatelji. Potrebna je Frančiškova mladina – svetniki, ki Boga postavljajo na prvo mesto in so zelo dobri v šoli. Potrebna je Frančiškova mladina – svetniki, ki bodo našli čas za vsakdanjo molitev in bodo polni čistosti, ki posvečuje vse okrog njih. Potrebna je Frančiškova mladina – svetniki, ki pijejo Coca colo, jedo čevapčiče, zdravo uporabljajo internet in iPod. Preprosto, potrebna je Frančiškova mladina – svetniki, ki so odprti, normalni, prijateljski, veseli in ki so dobri prijatelji. Ki znajo uživati na tem svetu v dobrem in koristnem, pa vendar niso posvetni, ampak so vedno Božji.

Draga Frančiškova mladina, od srca nam želim, da postanemo svetniki vsakdanjosti. Ne pozabimo, da od nas pogosto pričakujejo samo majhne in drobne stvari. Če jih bomo odgovorno izpolnjevali, z Božjo pomočjo, že postajamo svetniki vsakdanjosti. Od nas se pričakuje samo, da iščemo Božjo voljo, v vsem ostalem nam bo pomagal dragi Bog.

s. M. Samuela Muchova

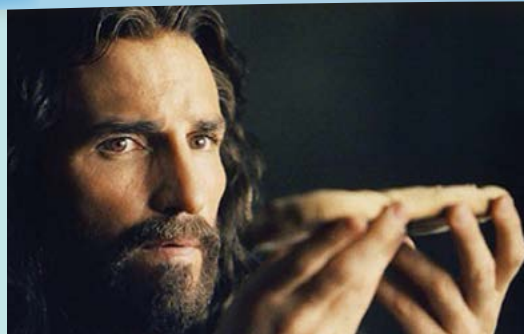
Pa nekaj Kristusov je vmes...

Povedala vam bom resnično zgodbo iz mojih gimnazijskih let. Bilo je v sedemdesetih letih, v času komunističnega enoumja. Filozofijo je učil profesor, ki je bil preverjen rdeči kader. Ker je vedel, da sem verna, me je vsako leto po božiču in po veliki noči poklical pred tablo. Naslednjič sem že vedela, kaj me čaka, in sem se naučila. Ni pa bil krivičen in sem za ustrezno znanje vedno dobila petico. Imela sem celo občutek, da mi je na nek način naklonjen, čeravno sem se ga po malem bala. Kot vsi.

Nekega dne je prišel v razred in nam naročil, naj vsi napišemo odgovor na vprašanje: Kdo je moj vzor, in to tudi obrazložimo. V razredu nas je bilo nekaj vernih. Spogledali smo se in si na skrivaj pokazali znamenje križa.

Mislim, da smo vsi verni dijaki napisali, da je naš vzor Jezus Kristus. Pri naslednji uri smo napeto čakali na rezultate ankete. Profesor celo uro ni omenil »ankete«. Ko je zazvonilo, se je odpravil proti vratom, prijel za kljuko, se ozrl po razredu in naznanil: »Rezultati ankete so naslednji: prvi je Tito, drugi Miro Cerar (takrat slaven športnik, oče sedanjega predsednika vlade) ...« po kratkem premolku pa dodal: »pa nekaj Kristusov je vmes ...« in

zaprl vrata za seboj. V razredu se je razlegel huronski smeh, kot neko olajšanje – povedal je, povedal je ... da je tudi Kristus nekaterim vzor. Dejstvo, da ga je omenil, pomeni, da ga je omemba njegovega imena izzvala, zmotila, sprovcirala. Jezus pač vedno provocira.

Kot vsak vzor. Izziva in privlači. Sledenje vzoru človeka navdihuje tako v razmišljanju kot tudi v obnašanju, oblačenju, ličenju ...

Če je za nekoga vzor manekenska top zvezda, se bo njena sledilka ličila, oblačila po najnovejši modi. Mladenič, katerega vzor je recimo Tim Gajser, bo hodil na njegove tekme in tudi sam poskušal nekaj narediti za svojo športno opaznost. Kaj pa tisti, za katere je vzor Jezus Kristus? Bernanos je rekel:

Svetnik se trudi, da bi se kar najbolj približal svojemu vzoru – Jezusu Kristusu, to je tistemu, ki je bil človek na najboljši način, s tako popolno preprostostjo, da je povsem zmedel junake, umrl je tudi za strahopetce.

Mislim, da nam ni treba ugibati, kaj bi odgovoril Frančišek, če bi ga vprašali, kdo je njegov vzor. Svoje življenje je popolnoma posvetil svojemu vzorniku – Jezusu. Zato še danes nagovarja in navdušuje. Pa se sam ni imel za svetnika. Ne, imel se je za največjega grešnika. Samo njegova dela so bila taka, da so ljudje okoli njega že za časa njegovega življenja v njem videli svetnika. Torej, spleča se truditi, zreti v svoj vzor, mu slediti in se ravnati po njem. Ne zato, da bi postali svetniki ... ali pač???

Doroteja Emeršič

Zgledi vlečejo

Pravijo, da bolj kot z besedami, vzgajamo z zgledi. Sama sem to prvič občutila, ko sem se nekega popoldneva oglasila na stacionarni telefon, ki sicer malokrat zvoni. A ko zvoni, je na drugi strani nekdo, ki nekaj prodaja, anketira ali pa celo sporoča, da je nekdo v naši družini prejel - ne vem kakšno in niti nočem vedeti kakšno - nagrado. No, in pri tem, niti nočem vedeti kakšno, se je zataknilo.

V sicer mirno popoldne je zarezal glas »stacionarca«. Vsi smo bili doma, a slušalka je bila najbližje meni, zato sem se oglasila.

Na drugi strani mi je glas sicer prijazne gospe sporočal, da je moj mož zadel ne vem kakšno nagrado in sledilo je vprašanje: »Je vaš mož doma, ga lahko dobimo na telefon.« Ob meni je bila Manca, takrat stara kakih sedem let, ko sem čisto brez slabe vesti in pravzaprav že rutinsko odgovorila: »Hvala za vaš klic, ampak moža ni doma. Nasvidenje.« Nič hudega sluteč odložim slušalko, Manca pa me je vprašala: »Mamica, zakaj pa si se zlagala? Saj je oči doma.« Uf, kako grozen občutek, mislim, da se je tako počutil naš veliki pesnik, ko je zatajil mater. Če bi se lahko, bi se vdrla v zemljo. V glavi pa možganska nevihta: kaj naj rečem, naj ji pojasnim, da to odrasli kar naprej počnemo, da je to pač nekaj normalnega ... Ne! Tega ne morem in ne smem reči, ker ona ve in vsi vemo, da laž ni sprejemljiva, da vedno zaplete, nikoli ne prinese rešitve. A očitno je

bil tudi Sveti Duh na delu in pogledala sem jo globoko v oči in končno našla prave besede: »Manca, oprosti, zlagala sem se in res ni prav. Nimam pravega opravičila in narobe sem naredila. Morala bi povedati, da je oči doma, a da ga nagrada ne zanima. Naslednjič bom naredila tako. Hvala!« In res, hvaležna sem svoji mali deklci, ki mi je dala lekcijo brez primere. In večkrat v življenju me je že bilo sram ali pa sem bila v zadregi, ampak ta je bila ena večjih. Po tem sem razmišljala, kako vsakdanje so postale tako imenovane drobne laži, ki kljub pridevniku drobne ostajajo laži.

Pred kratkim me je pretreslo, ko sem slišala oglas, ki je vabil starše, naj gredo po svoje otroke na zabavo, da ne bodo sedali za volan pod vplivom alkohola ali drugih substanc. Ni me pretresel poziv, ki je na mestu, pač pa stanje v družbi, ki ne zmore zabave brez alkohola. In zakaj smo tako daleč? Kdaj se bili na zadnjem lahko čisto prijaznem srečanju, praznovanju, da vam niso ponujali alkohola? Sama imam večno probleme, ker razlagam, da pač ne pijem, ker mi prvič ni nobena pijača

res dobra in ker po navadi vozim. In sem za večino čudna, res čudna.

Zato je vsako zgražanje nad mladimi odveč, odrasli smo jim predstavili tak svet in jih vanj uvedli – slišijo nas, ko se »nedolžno zlažemo«, da koga in doma in vidijo, kaj in koliko pijemo. Škoda, ker bi lahko bilo vse drugače. In ker je v resnici in treznosti življenje res najbolj preprosto in najlepše.

Mateja Feltrin Novljan

Dežela sijočih oči – Etiopija in pater Jože Andolšek

Pater Jože Andolšek je salezijanec in profesor verouka na celovski gimnaziji. Že skoraj 30 let si prizadeva pomagati salezijanskim misijonarjem v Afriki, ki skrbijo za revne in zapuščene otroke. Zaslužen je tudi za projekt botrstva v Etiopiji. Slovenski botri na daljavo posvojijo enega ali več otrok in jim s tem omogočijo vsaj vsakdanji obrok hrane in obiskovanje šole. O tem, kako živijo v Etiopiji, rad pripoveduje povsod, kamor ga povabijo, v vrtcih in šolah, v župnijah in knjižnicah.

Pater Jože, bi nam hoteli najprej povedati, kje ste rojeni, iz kakšne družine prihajate?

Rojen sem v Boštanju ob Savi. V družini nas je bilo sedem. Starša, dve starejši teti pa trije otroci.

Kdaj se je v vas rodila želja po duhovniškem poklicu?

Doma smo skupaj molili in ob nedeljah skupaj obiskovali sveto mašo. Ob starših sem vse bolj spoznaval, da jim veselo oznanilo – evangelij – pomeni način življenja. Spominjam se, da nam je mama po večerni molitvi pripovedovala zgodbe naših misijonarjev Majcna, Kereca, Barage. Posebno pa mi je ostal v spominu oče Damjan, ki je živel na otoku Malokaj in se ves razdajal gobavcem.

Kako ste postali salezijanec?

V rojstni župniji so delovali sinovi sv. Janeza Boska. Z nami ministranti so se še posebno ukvarjali, saj smo kar vsak teden imeli ministrantske vaje. Posebno lepo so nas pripravili na praznike, posebno še na obrede velikega tedna. V župniji sem občudoval duhovnika Franca, ki je študiral glasbo. Zelo si je prizadeval, da bi iz mene naredil dobrega

organista. Po vaji mi je vedno dal duhovno misel, s katero sem odšel domov. V tem vzdušju sem rastel in se odločal za pot duhovniškega poklica.

Kje vse ste kot duhovnik in salezijanec službovali?

Takoj po novi maši sem prišel na Koroško. Najprej sem bil tri leta vzgojitelj v našem domu v Celovcu. Nato je šolski inšpektor prosil našega višjega predstojnika, da bi poučeval verouk na Slovenski gimnaziji. V tem poklicu – poklicanosti – sem že kar 35 let. Ob tem pa vodim Slovenski pastoralni center v Celovcu. Ob nedeljah in praznikih pa oskrbujem tudi slovensko skupnost v Špitalu na Dravi.

Očitno znate dijake navdušiti za dobrodelnost, saj lahko na internetu vidimo, kako vneto pripravljajo oblačila, obutev, hrano in darila za revne. Bi nam povedali kaj o tem?

Kadar me kdo vpraša, kaj rad delam, mu povem, da sem zelo rad v razredu in pa pripravljam prostovoljce, ki odhajajo za mesec ali več v Etiopijo. Na gimnaziji imamo dve večji dobrodelni akciji. V misijonskem mesecu oktobru gimnazijska skupnost zbira denarna sredstva za topel obrok za otroke, ki prihajajo vsak dan v salezijanski center v Adis Abebi in v Gambeli, ki je na zahodu Etiopije. V postnem času pa na šolo prinašamo živila za revne

družine iz Podgorice v Črni gori. Pred Veliko nočjo jih odpeljemo v salezijanski center v Podgorico, kjer jih moji sobratje med letom delijo tistim, ki so še posebno v potrebi. Tako sem prejšnji teden z dijaki naše gimnazije v Podgorici s tamkajšnjimi salezijanci obiskal nekatere družine. Spoznal sem družine, ki so deležne te pomoči. Kljub temu, da so zelo revni, so nadvse gostoljubni. Dijaki, ki so bili z mano, bodo pa naredili power point predstavitev za njihove vrstnike na gimnaziji in jih navduševali za pomoč.

Od kod vaša ljubezen do Etiopije? Kdaj ste bili prvič tam?

Prvič sem se srečal z Etiopijo v letih 1984 in 1985, ko je umrlo več kot milijon ljudi, po večini otrok. Takrat so salezijanci v Adis Abebi prosili vse salezijanske skupnosti, da bi jim pomagali. Tako smo se tudi v moji skupnosti vključili in prispevali svoj delež.

Ko sem bil v Etiopiji, sem videl mamo, ki je imela v naročju otroka. Oba sta bila videti kot okostnjaka. Ker mati ni imela hrane za otroka, je ta počasi umiral. Takrat sem sklenil: »Če rešim s pomočjo botrstva le enega otroka, sem dal svoje-mu življenju največji smisel...«

Bi nam lahko povedali kaj o tej deželi, ki je kar 55 krat večja od Slovenije?

Kadar slišimo besedo Etiopija, se spomnimo na lačne otroke ter na prostrano deželo, kjer izvira modri Nil in da beli Nil z vodo napaja severni in južni Sudan in Egipt. Etiopija s skoraj 100 milijoni prebivalcev je ena najrevnejših dežel na svetu, kjer vladajo nezaslišane socialne in zdravstvene razmere. Veliko veselja, še več pa bolečih dogodkov se je zarilo vame in od takrat razmišljam, kako bi pomagal tem ljudem priti do dostojanstva in upanja, da bi lahko razvili vizijo svoje lastne poti...

Poleg Egipta je Etiopija zgodovinsko in kulturno najbolj bogata afriška država, ki se razprostira na več kot milijon kvadratnih kilometrih. To je edina

afriška država, ki ni bila nikoli kolonija zahodnih imperialistov in jo že v prvih stoletjih po Kr. zaznamuje močno versko izročilo, ki je danes vidno v življenju koptske cerkve. Etiopija je večkrat omenjena že v Stari Zavezi. V Apostolskih delih pa beremo, da je apostol Filip krstil dvorjana etiopske kraljice Kandake. (Apd 8,3).

Kaj vas je tam najbolj navdušilo?

Prisrčni ljudje, ki jih vsak izmed nas okornih zahodnjakov takoj začuti. Pa moji sobratje salezijanci, ki so hvaležni za vse darove, ki jim jih prinašamo, še posebej pa za dar botrstva.

Kakšni so tamkajšnji ljudje?

V Etiopiji je življenje kljub revščini polno upanja. Otroci in mladi so polni veselja in upanja v prihodnost. Navajeni so živeti skromno in v hvaležnosti, razveselijo jih že povsem majhne stvari. V družinah se zberejo in vsi jedo iz iste skleda. Vse kar imajo, si delijo. Ljudje, ki jih vidim srečne, so taki zato, ker vidijo v vsakem dogodku vsakdanjega življenja smisel. Lestvica vrednot je v njihovi kulturi stalna.

Kaj je krivo njihove revščine? So to podnebne razmere, suša in posledično lakota, napačne politične odločitve?

Korupcija in socialna nepravilnost, predvsem pa revščina so predznaki družbe, ki se bohota na račun revnih, lačnih in bolnih. Pa tudi suša, ki je v lanskem letu prizadela več kot 18 milijonov ljudi. Preko salezijanske misijonske pisarne v Adis Abebi, ki jo vodi salezijanec Cesare Bullo, smo tudi mi pomagali rešiti šest tisoč družin, posebno še podhranjene otroke in starejše.

Zelo me je pretreslo, koliko otrok in mladih živi in ulicah Adis Abebe.

V Etiopiji je okoli 4, 5 milijonov otrok sirot. V vsakem otroku je zapisana tragična življenjska zgodba, ki je ni moč izbrisati. Vsak izmed teh otrok ima obraz in ime. Mnogokrat so njihovi starši okuženi z aidsom ali so umrli zaradi drugih bolezni. Sorodniki jih ne morejo vsak dan nahraniti. Mnoge od teh otrok so starši izpostavili, zapustili že takoj po rojstvu. Nekateri izmed njih so okuženi z aidsom. Nihče se ne želi ukvarjati z njimi. Mnogi pa pridejo sami ali jih dobri ljudje prinesejo k angelom v človeški podobi, to je k redovnim sestrām, ki jih na mnogi krajih v Etiopiji sprejmejo za svoje. Med njimi je Hosana, ki so jo našli v šotoru, deklico Tarik pa je k njim privedla neka žena, ki jo je našla, ko je tavela ob robu ceste. Sestra Nigisti nam je pripovedovala o teh otrocih, ki so našli pri njih varen pristan.

Skoraj vsako minuto v Etiopiji en otrok umre od lakote...

To so res visoke številke. Tudi vsi mi, ki imamo trikrat na dan polne krožnike, bi se morali pred vsakim obrokom vprašati, zakaj morajo v Etiopiji preživeti le z enim obrokom, pa še to s prgiščem riža ali makaronov. V tej hrani ni ne vitaminov ne mineralov, zato je njihov imunski sistem zelo slab. Tako so ti ljudje podvrženi raznim boleznim, posebno malariji in tuberkulozi. A tudi druge tropske bolezni jim jemljejo moči.

Koliko prostovoljcev ste že navdušili za delo v Etiopiji?

Kar visoko število mladih pa tudi malo starejših je delilo življenje z najbolj revnimi v Etiopiji. Vsak izmed njih jim je podaril samega sebe. Ko odhajamo v Etiopijo mislimo, da jim bomo podarili nekaj samega sebe. In ko se vračamo spoznamo, da smo veliko več prejeli kot pa dali, saj so nam na vsakem koraku dali vedeti, kako so nas veselili. Prepričan sem, da je za vse mlade, ki so odšli v Etiopijo kot prostovoljci, bila to ena najboljših popotnic za življenje, saj so se čutili povsem sprejete!

Tudi botrov imate veliko.

Trenutno imamo v Etiopijo 980 otrok, ki s pomočjo botrstva lahko obiskujejo šolo, imajo šolske potrebščine in dobijo dva obroka hrane. Ko se vključite v projekt botrstva, otroku pomagajte, da ne bi postal otrok ceste, da ne bi zašel v kriminal in prostitucijo.

V Etiopiji ste posneli tudi nekaj filmov. Želeli ste senzibilizirati ljudi.

Da. S pomočjo tako imenovanih impulsov filmov želimo mnoge gledalce narediti občutljive za revne in bolne v Etiopiji. Filmi nastajajo tam, kjer ljudje živijo. Ko gremo na pot v Afriko, se zavedamo, da so pomembni le ljudje, zlasti otroci, njihovo veselje in njihova bolečina, obhajanje nedeljske svete maše. Snemalci so v dobesednem pomenu besede služabniki preizkušenih, h katerim so poslani. Z vsem, kar so, z dušo in srcem in s svojim znanjem se dajo na

razpolago revnim. Tako smo delili z njimi čas pod afriškim soncem z željo, da naredimo zanje nekaj lepega, za nas pa nepozabnega. Veliko zgodb nam je bilo zaupanih, nekatere vesele, polne upanja, druge pa zopet takšne, da nam je zastajal dih.

Gledalci impulsov filmov so nam hvaležni, da jim približamo življenje vsakdana v Etiopiji. Ko si je Marija ogledala film na televiziji, je prinesla zlato verižico za lačne otroke. Na misijonskem dnevu v Lučah mi je Romanova mama pripovedovala, da se je njen sin, potem ko so na oratoriju gledali film, odločil, da bo vse svoje prihranke daroval za lačne otroke. Franc, ki ima 90 hektarjev zemlje, je ob gledanju filma Nevidni otrok spoznal: »Doslej sem delal le za družino, avtomobil, hišo in za ugodje. Ko pa sem videl dokumentarni film Nevidni otrok, se je moje življenje spremenilo. Spoznal sem, da lahko pomagam.« Majda je po ogledu filma potrkala na več kot sto vrat ter ljudi prosila, da bi sprejeli botrstvo za otroka v Etiopiji. Tudi zato imamo 980 botrov, ki omogočajo mladim jutrišnji dan.

V Evropi se najbrž čisto premalo zavedamo, da smo s svojim načinom življenja soodgovorni za revščino v Afriki. Kako naj vzgajamo otroke za sočutje, čuječnost, medsebojno pomoč?

Prepričan sem, da se vse začneja v družini. Tudi nas otroke so starši že v ranem otroštvu navajali, da smo dobrine delili. S sestro sva nosila hrano ženi v podstrešno sobo. Revni so vedno prihajali k nam in smo jih vedno sprejeli. Mama je to še posebno znala, saj jim ni dajala le hrane, ampak jih je znala poslušati, potolažiti in spremljati.

Tudi sam vse bolj spoznavam, tako na gimnaziji ali ko me povabijo v otroške vrtce in v šole, da mora biti vzgoja za dobrodelnost prisotna že v družini, kakor tudi na vseh stopnjah šolanja. Tako so na naši gimnaziji bili vsi ravnatelji odprti za dobrodelnost.

Kakšna se vam zdi verska »klima« v Sloveniji v primerjavi z avstrijsko Koroško?

Prepričan sem, da je vernost v Sloveniji še zelo močno navzoča. Na župnijah, kamor me povabijo, da jim pripovedujem o misijonu v Etiopiji, se srečujem z mnogimi ljudmi. Opažam, da se poistovetijo z evangelijskim sporočilom in s tem s Kristusom. Vem pa tudi to, da se bo število kristjanov v Sloveniji še zmanjšalo in ostalo pri približno 10 odstotkih.

Avstrija je sekularna država. Mislim, da še bolj

kot Slovenija. To je vidno tudi ob obisku nedeljskih maš in nasploh v zakramentalnem življenju.

V obeh deželah pa spoznavam, da dobrodelnost nima meja. Tu pa se vedno spomnim Jezusove zgodbe o Samarijanu, ko mu je Jezus ob koncu prilike rekel: »Pojdi in tudi ti tako delaj.« Tu vse bolj spoznavam, da imajo tudi tisti, ki niso kristjani, odprto srce za sočloveka, za potrebe revnih.

Pater Jože, s svojim zgledom in dobroto pritegnete dijake slovenske gimnazije v Celovcu, da se razvijajo v čuteče in sočutne odrasle ljudi. Že zdaj so vedno pripravljeni pomagati, kjerkoli se pokaže potreba. Uresničujejo Jezusove besede iz Svetega pisma: »Lačen sem bil in ste mi dali jesti...« Verjetno ste neizmerno veseli in Bogu hvaležni, ko opazate, kako v mladih rasteta vera in ljubezen?

Res so zelo dobri. Večji del naših dijakin in dijakov prihaja iz Podjune in Roža, to je s slovenskega koroškega podeželja, kjer so še zakoreninjene verske vrednote. Kar precejšnje število staršev teh naših dijakov sem imel v šoli ali pa v

domu, ko so še obiskovali gimnazijo. Ti starši so svojim otrokom predali vero in narodnost. Tako spoznavam, da je v družinah, kjer starši vzgajajo svoje otroke za solidarnost, večja odprtost za pomoč potrebnim.

Kje si naberete moči za vsakdan?

Že v začetku dneva obhajam sveto mašo. To je glavni vir moči. Eden največjih izzivov za mojo odločitve, da delam za najbolj uboge, pa so dijakinje in dijaki naše šole.

Kdo vam je zgled?

Zgled mi je sv. Janez Bosco. Povsem je živel za mlade, ki so bili na robu družbe. Prav tako pa mati Terezija, ki je vse svoje življenje živela z revnimi in slabotnimi.

Kakšne želje imate?

Želim si, da bi vsi otroci in mladi imeli dovolj hrane, pitne vode in medicinsko oskrbo in da bodo lahko hodili v šolo. Tako bodo lahko uresničili svoje sanje.

Zase si pa želim, da mi Bog da moči, da bi jim lahko še pomagal!

Pater Jože Andolšek, hvala vam, da ste odgovorili na toliko vprašanj. Želim vam še veliko veselja pri delu in da za dobroto in veselo novico evangelija navdušite čim več mladih!
Špela Pahor

Darovanje – Amoris laetitia – 3.

Družina je »bolnišnica«

Moderne komunikacijske naprave močno posegajo v življenje družine. Posebno v življenje najbolj ranljivih, to je otrok, ki so lahko odrezani od staršev tudi takrat, ko so priklopljeni na pametni telefon sredi doma. To predstavlja nove izzive za starše, kako v novih okoliščinah ustvarjati zaupanje med člani družine. Če sta starša verna, je to velika dragocenost, saj lahko v veri v Jezusa Kristusa močno izboljšata kakovost časa, ki ga preživita skupaj z otroki. Zato je tudi papež Frančišek že velikokrat izpostavil vprašanje kakovosti tega časa, ki ga nikoli ni na pretek. V Franciji, na primer, kjer sedaj živim, gredo otroci v vrtec pri šestih mesecih, v prvo šolo (neobvezno) pa pri dveh letih. V takem okolju se morajo otroci zgodaj učiti samostojnosti, starši pa zaupati otrokom in vzgojnim ustanovam in skrbeti za njihovo kakovost. Mislim, da ta primer dobro kaže, kako starši ne obvladujejo

vsega prostora, v katerem živijo njihovi otroci. Zato je tako pomembno, da imajo otroci izkušnjo skupno preživetega časa s starši, ki jim bo lahko vzor za ves ostali čas, ki ga bodo preživeli zunaj doma. Saj podobno izkušamo tudi odrasli. Sam sem kot redovnik živel v samostanu v Škofji Loki in se od tam vsak dan vozil na faks v Ljubljano. V mestnem vrvežu me je duhovno hranil spomin na samostansko kapelo, v kateri smo molili. Tako se je čas molitve iz samostana raztegnil nad mestno vrvenje. Papež Frančišek to poimenuje: »Čas je pomembnejši kakor prostor.« (AL, 261)

Katere dobre izkušnje torej otrokom pomagajo ohraniti vrednote iz družine? Skupna molitev je gotovo temelj. Še posebej, če je vanjo vključena preprosta podelitev, kako smo preživeli dan. Gospodu pa izpovemo zaupanje v njegovo navzočnost v življenju družine: v stiskah, skrbah, potrebah, molitvi za druge v težavah, zahvalah (AL, 318). Nadalje je dragoceno blagoslovljanje. Ali otroka pokrižamo, ko se zjutraj poslovimo od njega? Kaj pa pred spanjem? Lepo bi bilo, če bi bil vsak otrok blagoslovljen vsaj trikrat na dan: ob odhajanju od doma in prihajanju domov in pred spanjem. Z blagoslovljeno vodo lahko blagoslovimo otrokovo sobo in vse naprave, ki jih uporablja(jo). In še nekaj! Pomembno je, da govorimo spoštljivo o vseh ljudeh. Kajti, roko na srce, otrok bo večino svojega časa najverjetneje preživel med nevernimi. Lahko je preprosto ponosen na to, da v svojem srcu

nosi bogastvo za vse: tiho molitev k Jezusu. Tisto, ki jo prejema v varnem molitvenem kotičku svojega doma.

In še en način graditve svetosti v družini: gostoljubnost. Družina je v osnovi gostoljubna celica, saj mož in žena sprejmeta v svoje življenje nove člane, otroke. Za otroke včasih rečemo, da so angeli, kar pomeni, da so od Boga poslani. Gospod pošilja take ljudi, da bi se družina odprla in jih sprejela v svoje nedrje. Tako pravi sveto pismo: »Gostoljubnosti ne pozabite. V tej so namreč nekateri, ne da bi vedeli, pogostili angele.« (Heb 13,2) V nekaterih deželah, na primer na Poljskem, je navada, da se za božično večerjo pripravi dodaten pogrinjek za posebnega gosta. Namreč človeka, za katerega družina predvideva, da bo za praznik osamljen. Njegov prihod osreči družino, kajti v njem pride obedovati Gospod. To je predokus Nebeške gostije, ko bo Gospod sredi med nami, ko bomo vsi skupaj ena družina – *communio*. (AL, 325) Najsvetejši obed, v katerem družine najdejo zaklad miru pa je seveda reden obisk nedeljske svete maše. To so preproste stvari, po katerih Jezus prihaja v družino, da bi ta postala več kot zgled, kar »bolnišnica« za ranjena srca (AL, 321).

Mitja Marija Ponikvar

Želim mu slediti...

Na svet sem prijoval v Ljubljani leta 1982, kot drugi izmed petih otrok. Doma sem iz majhne vasice v Suhi krajini, v Brezovem Dolu. Osnovno šolo do četrtega razreda sem skupaj še z dvema sošolcema obiskoval v znani slovenski vasi Ambrus (poznana po Strojnovih), nato pa z malo več sošolci v Ivančni Gorici. Po končani osnovni šoli sem se vpisal na Škofijsko klasično gimnazijo v Šentvidu, vendar se je kmalu izkazalo, da je pretežno zame. Vpisal sem se na Srednjo gradbeno, geodetsko in ekonomsko šolo

za Bežigradom za geodetskega tehnika. Po končani poklicni maturi sem se vpisal na Fakulteto za gradbeništvo in geodezijo in postal diplomirani inženir geodezije.

Že od malega sem rad zahajal v ministrant-ske vrste in med bralce Božje besede, vendar sem na poti kljub temu izgubil pravo smer. Življenje me je preko mladosti vodilo preko različnih preizkušenj. Ves čas moje mladosti se je v meni skrivala želja po globljem poznavanju Boga, po globljem spoznavanju resnične ljubezni. Močno sem zašel s poti. Iskal sem nekaj, kar bi zapolnilo mojo praznino v meni, nekaj kar bi zapolnilo moje pomankanje po resnični ljubezni. Iskal sem to v različnih športnih aktivnostih, kjer bi dokazal, da nekdo sem. Igral sem košarko, nogomet, odbojko, tenis, badminton, hodil sem na plavanje, za konec pa sem začel še z ribištvo in borilnimi veščinami (aikido), ki naj bi mi dale samoza-vest. Začel sem misliti, da je pomembno to, kar je pomembno za svet.

Pred dokončanjem diplome in vseh izpi-tov, se je začelo iskanje Boga. Postavljal sem si vprašanja: Zakaj sem tukaj? Zakaj raje ne bi obstajal? Ali Bog res obstaja? Ali je vse to, kar piše v Svetem pismu, resnično? Ali me Bog posluša? Šel sem na seminar patra Jamesa Manjackala na Kurešček leta 2008 in potem spremenil življenje. Začel sem vsak dan za-hajati k maši, ob večerih sem meditiral Božjo besedo in čez dan zmolil kakšen rožni venec Božjega usmiljenja. Po posebni Božji milosti mi je Bog pomagal ven iz težjih grehov. Nato je sledil Njegov klic v redovno življenje po zgledu asiškega ubožca, ki sem mu sledil. Vstopil sem v red frančiškanov in začel s študijem teologi-je. Ker življenje ni potica, so se po šestih letih skupnega bivanja naše poti razšle. Želel sem še naprej služiti Bogu v Frančiškovem duhu. Pod svojo streho me je sprejel birmanski Jože Plut, takratni župnik v Stolnici. Sredstva

za preživljanje je priskrbel Bog iz vreče Božje previdnosti. Premišljeval sem, ali želim še naprej slediti Gospodu v kakšnem drugem Frančiškovem redu. Mislim, da je v meni zma-gala močna želja po gradnji bratstva, življenju v resničnem uboštvo in močnem duhovnem življenju. Želel sem ohraniti svojo polurno adoracijo na dan. Seveda sem imel sošolca, kapucina Mirota, ki je danes že diakon in duhovnega voditelja Mateja Nastrana, ki je prav tako kapucin. Provinciala sem spoznal, ne boste verjeli, preko facebooka. Začela sva pogovore, postavljala so se mnoga vprašanja na obeh straneh. V vsej svobodi sem napisal

prošnjo bratom kapucinom, ki so me z vese-ljem sprejeli.

Začel sem svojo novo pot v kandidaturi v Vipavskem Križu. Videl sem, da bratje to, kar govorijo, tudi živijo. Bratstvo se je izkazovalo kot resnično v vsakodnevni skupni molitvi brevirja, skupni maši, skupnih obedih, ki so se večkrat zavlekli zaradi klepeta. Resnično brat-stvo pa se izkaže še bolj v skupnem pomivanju posode in pospravljanju. Kot bratstvo smo odšli večkrat v pomoč ljudem v okolici, ljudje pa so radi zahajali pomagat na naš vrt. Prvič v svoji zgodovini sem okušal, kaj pomeni imeti prost ponedeljek. Ne, mojih ribic nisem pustil pri miru. Nekajkrat sem šel tudi loviti ribe. V tem sem spoznal, da me bratje spodbujajo v moji svobodi, v moji enkratnosti. Čez teden sva imela z bratom Jakobom kapucinsko šolo, ki pa je vsebovala tudi gradnjo zidu na vrtu in občasno tudi košnjo. Seveda pa je vmes sledil še kako potreben študij italijanščine, najprej v Ajdovščini, nato pa še v Assisiju. Se sprašujete zakaj italijanščine? Kapucinska vzgoja v nadaljevanju poteka v Italiji in je potrebno znanje tujega jezika. Hvaležen sem za pre-hojeno skupno pot še posebej bratu Jakobu, ki mu nikoli ni bilo škoda časa, ki sem mu ga večkrat »kradel« z vedno novimi in novimi vprašanji. Začutil sem, da bratje zares živijo uboštvo in ne govorijo zgolj o njem. Premi-

šljeval sem, ali lahko na tak način podarim življenje Gospodu? Seveda je bila odločitev z mojimi življenjskimi izkušnjami precej težja.

Druga polovica leta se mi je zdela veliko bolj naporna. Začele so se nove razlastitve, ki so še kako pomembne za nadaljevanje poti. Zaprl sem račun na banki, kar je pomenilo konec finančne neodvisnosti in hkrati vstop v zaupanje bratstvu in še večje prepuščanje Božji previdnosti. Ob koncu junija sem napisal prošnjo provincialu, da želim nadaljevati pot z brati kapucini v naslednji stopnji, ki se imenuje postulat. Sedaj sem skupaj s še drugimi desetimi postulanti v kraju Lendinara. Imam kar tri vzgojitelje, ki se trudijo, da bi v naših glavah zrasel resničen kapucinski duh. Črpamo iz Frančiškovih virov, svetega pisma, Katekizma Katoliške Cerkve, nepogrešljive besede papeža Frančiška, predvsem pa besede celotnega bratstva. Tu skupaj ugotavljamo, kaj pomeni biti redovnik. Skupaj se poglobljamo v duhovne globine Božje besede. Predvsem

pa tu življenje, kjer vse stoji ali pade: moja pristnost, resničnost in nenarejenost. Maske padajo z vseh strani. Naše napake so stopnice za skupno rast in sprejemanje drugih, takih kot so. Predvsem pa ne moremo tudi brez sobotnega nogometa na igrišču in vsakodnevne rekreacije, v sproščenih pogovorih ob igri. Seveda je nenadomestljivo naše konkretno delo, s katerim si tudi mi umažemo roke. Služimo v kuhinji za uboge, hodimo obiskovat bolnike v dom za ostarele ali pa animirat invalide s posebnimi potrebami, ko imajo delavnice. Posebnost letos pa je, da smo imeli mašo v tovarni čevljev in da gremo za božični večer prepevat v zapor. Zelo sem vesel in všeč mi je, da sem tukaj. Vendar moram priznati, da je ob tako polnem urniku včasih tudi naporno.

Veselim se, da smem gledati z veseljem v mojo prihodnost. Želim slediti stopinjam našega Gospoda Jezusa Kristusa na kapucinski način, v globokem in pristnem veselju.

Dominik Papež

Voditi brez formalne avtoritete

Najbrž smo se s tem problemom že soočili, pa naj je šlo za delo s prijatelji ali s skupino otrok na oratoriju, ali z njihovih staršev ... Vodenje brez formalne avtoritete se nam zgodi vedno v primerih, ko nismo za seboj nimamo nekoga ali nečesa (npr. redovalnice), ki bi nam dajal uradno zaščito za delovanje. Dobro se je zavedati, da lahko začnemo delati kot voditelj kar iz mesta, kjer smo, da za to ne potrebujemo naziva, pozicije. Tukaj so štirje nasveti, da bo delo lažje.

→ Vodi z vprašanji

Uporabi pri delu kakšno od naslednjih vprašanj: Kaj če bi ...? Si že pomislil, da ...? Kaj točno misliš, ko praviš ...? Kaj bi lahko bili spregledali? Koga bi še povabili k sodelovanju? Kaj moramo narediti najprej? Kaj lahko naredim sam?

→ Vodi tako, da sprejmeš odgovornost

Tudi če se najprej ne počutiš tako, sprejmi odgovornost. Nepošteno je od drugih zahtevati predanost, če sam dvomiš ali ne želiš prevzeti odgovornosti. Sanjaj, začni s

čim novim, delaj napake in odkrivaj, kaj si se z njimi naučil in spoznano uporabi pri nadaljnjem delu.

→ Vodi z odgovarjanjem na vprašanje Zakaj?

Če to počneš, se bodo ljudje začeli zanašati nate. Zakaj je to pomembno? Zakaj to počnemo na ta način? Zakaj jaz? Če ne poznaš odgovorov, pogledaj pod točko 1 in vodi z vprašanji. Vodenje namreč pomeni tvojo sposobnost, da pozitivno vplivaš na ljudi in jih navdihuješ.

→ Vodi z navdušenjem

Tvoja čustva so nalezljiva. Pomisli samo na voditelje, ki tebi predstavljajo avtoriteto. Najbrž imajo vizijo, strast in vero v boljši jutri. Obetajo nam nekaj čudovitega, del česar hočemo biti tudi sami. Kaj pa tvoja čustva? Se prepogosto pritožuješ in delaš žrtev? Če je temu tako, spremeni delovanje – pritegnejo nas ljudje, ki verjamejo v svoje delo. Pokaži drugim razlog, da bi ti sledili. Tudi če sam nisi glavni, lahko vedno prevzameš odgovornost za izboljšanje energije v skupini.

Prinesi torej v svoje delo navdušenje, navdihuj druge, prevzemi odgovornost in postavljal pomembna vprašanja. Vodi od tam, kjer si in naredi spremembo.

Po raznih virih povzela Fani Pečar

Birmanci na duhovnem vikendu

Duhovni vikend v pripravi na prejem sv. birme je del priprave, ki se ga po navadi birmanci najbolj razveselijo. In tokrat ni bilo nič drugače. Birmanci župnije Sv. Jožefa v Mariboru in birmanci iz Zgornje Polskave,

ki smo med seboj pobrateni, smo se drugi vikend v novembru družili na takrat še ne zasneženem Pohorju v Dominikovem domu. Skupaj je bilo birmancev 15, zraven pa sta bili še njihovi katehistinji in animatorka. Kljub temu, da se med sabo še nismo poznali, smo se drug drugega razveselili in skozi vikend stkali prijateljske vezi. Skozi tri dni, ki smo jih preživeli skupaj, so nas spremljali zmaji, ob katerih smo skozi film *Kako ukrotiti svojega zmaja*, spozna(va)li, kako se v življenju opreti na ljudi, ki so ti blizu, kako razvijati svoje talente in pobjliže spoznati naše zavetnike. Na vikendu ni manjkalo smeha, molitve, iger, petja in druženja ob dobri hrani. Sprehodili smo se tudi do razglednega stolpa in si privoščili še zadnje barve jeseni. Vikend smo zaključili s sveto mašo in druženjem s starši.

Našim birmancem želimo še dalje čudovito dogajanje na birmo, naj bo vsaj tako lepo, kot je bila naša skupno preživeta priprava.

Maša Antončič

Z lačnimi

Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti (Mt 25,35)

Dragi »Frančiškov prijatelj«, dovoli, da ti tokrat podelim osebno izkušnjo manjšega brata, ki s preprostim toplim obrokom skuša dati jesti tistim, ki vsakodnevno trkajo na samostanska vrata.

V sklopu svojega študijskega bivanja v Milanu se enkrat tedensko odpravim v našo javno kuhinjo za uboge, kjer pomagam pri deljenju hrane. Vsekakor moje delo ni omejeno samo na streženje pri mizi, temveč se največkrat ustavi pri preprosti izmenjavi besede ali dveh. Ker so med obiskovalci večkrat tudi najmlajši, jim s kakšnim bombonom ali »finto« poskušam dati občutek domačnosti in bratske topline.

In kako poteka naše služenje? Torej, prostori ljudske kuhinje se nahajajo v našem samostanu, ki je dokaj blizu mestnega jedra.

Sama priprava hrane je zaupana kuharju, medtem ko smo vsi ostali prostovoljci. Obednica svoja vrata odpre ob 11.30 in v naslednji pol drugi uri postreže do dvesto kosil. Naše opravilo vključuje deljenje hrane in pripravo vrčev z vodo, brisanje miz in pomivanje posode; na vhodnih vratih pa so prostovoljci, ki pomagajo pri sprejemu in usmerjanju gostov. Ni veliko, je pa mnogo za tiste, ki se pri nas ustavljajo. S služenjem želimo skupaj z njimi deliti njihovo življenje in nasploh ohraniti našo bližino z ljudmi.

Svojo doživetje bi še najbolj opisal z besedami iz znane pesmi »Pričeval ljubezen bom«: Vsako skromno, dobro delo, vsak korak, ki vodi me, vsako upanje v srcu Ljubezni priča je.

br. Sašo Komes

Duhovni vikend FRAME Štepanja vas

Na Sveti Gori sem v mesecu novembru preživela en lep, zares miren vikend. Oziroma smo ga preživeli, saj smo se kot skupina enajstih mladih, skupaj z dvema duhovnima spremljevalcema odpravili na duhovne vaje v Mladinski center Tau, na Sveti Gori.

Kako pa je vse skupaj potekalo? Naša skupina je del Frančiškove mladine Slovenije. Prihajamo iz Štepanje vasi v Ljubljani, kjer imamo enkrat tedensko srečanja. V okviru srečanj pa se skupaj podamo tudi na duhovne vaje. Tako smo v zgoraj navedeni duhovni vikend zajadrali v petek, proti večeru. Ker nas je večina prispela iz »šundra«, ki je vsakdanjik mestnega življenja, smo petkov večer preživeli družabno in ustvarjalno. To nam je omogočilo, da smo nadaljevali v bolj glasnem vzdušju in porabili vso še ostalo energijo, da bi naslednji dan začeli kar se da umirjeno. Pod mentorstvom naše sočlanice Neže smo ustvarjali »doma« narejena mila, ki jih bomo uporabili kot darila ob vsakokratnem rojstnem dnevu članov naše skupine.

Sproščeni večer smo zaključili v kapeli z večernicami in se nato vsak po svojem ritmu odpravili k počitku.

Ko sem naslednjič odprla oči, je že bilo sobotno jutro. Dan smo začeli zunaj, kjer je Jure vodil jutranjo vadbo. Vsi »zmraznjeni« smo nato odhiteli v kapelo in nadaljevali s hvalnicami. V tej točki smo že uspešno prebudili telo in duha in smo bili več kot pripravljeni na okrepčilo z zajtrkom. Sledila je udobna namestitvev v dvorani, kjer smo si ogledali prvi in drugi del filma *Klara in Frančišek*. Punce smo si kasneje medsebojno priznale, da se nas je film v določenih trenutkih zares dotaknil, tako da smo tekom filma skrivoma potočile nekaj solz. Pri ogledu filma smo bili pozvani, da predvsem opazujemo molitve, ki so bile uprizorjene, kajti tema našega vikenda so bile molitvene tehnike. Sledilo je delo po skupinah, v ka-

terih smo podelili svoje vtise, razmišljanja in izkušnje. Spoznali pa smo tudi tri načine molitve, in sicer v obliki prošnje, zahvale ter slavljenja.

Večer je bil zasnovan na zabavni noti. Preživeli smo ga z druženjem in igranjem družabnih iger, zaključili pa smo ga z večernicami in sveto mašo.

V nedeljo smo dan pričeli podobno kot v soboto - z vadbo zunaj, hvalnicami, zajtrkom ter delom po skupinah. Naš duhovni vikend smo zaključili s piko na i - s sveto mašo v mogočni cerkvi na Sveti Gori, ki smo jo poskušali obogatiti z glasbenim prispevkom in tako odpeli nekaj pesmi. Naše noge so nato ubrale pot skozi gosto meglo, ki se je vila po Svetogorskem vrhu, nazaj proti Mladinskemu centru Tau. Po zadnjem kuharjevem pozorno pripravljenem obroku, smo opravili refleksijo, pri kateri so bili odzivi izredno pozitivni. Lepo je bilo opazovati vsakega posameznika posebej, kako je vikend v njem prižgal plamen radosti. Tudi sama sem odšla radostnega srca. Ob takšnih občutkih se vedno znova zavem, kako resničen je Bog, saj mi sledenje Njemu in druženje z občestvom vedno znova vlije življenjsko moč.

Urša Kren

Bratsko se med seboj ljubite

V soboto 28. oktobra je potekal tradicionalen Duh Assisija. Udeleženci, bilo jih je nekaj sto, so se zbrali v Sv. Trojici, tisti v Slovenskih goricah. Zbiranju pred cerkvijo je sledil pozdrav gvardijana p. Damijana. Nato je sledil prvi dogodek dneva, ki je sicer potekal pod geslom »Bratsko se med seboj ljubite« (Rim 12,10). Mladi iz mariborske FRAME so oblikovali adoracijo v cerkvi. Po adoraciji je sledila krepka jutranja pogostitev s kavo, čajem in pecivom pod milim nebom hladnega oktobrskega jutra. Udeleženci dogodka so se nato počasi začeli pomikati proti krajevni domu kulture, kjer je s. Romana Kocjančič vodila in povezovala okroglo mizo. Sodelovali so p. Andrej Šegula, s. Polonca Majcenovič, zakonca Eva in David Veber in Lucija Šeme. Pogovor je potekal o izkušnjah v primarni družini, priložnost za komentar pa je dobilo tudi občinstvo. Po okrogli mizi je sledilo kosilo v kleti, ki so ga zelo velikodušno pripravili lokalni farani. Klet zaradi svoje konstantne temperature skozi vsak letni čas ni bila premrzla in tako so vsi imeli priložnost, da se okrepčajo. Po kosilu je bil pripravljen program štirih delavnic, med katerimi je bil

npr. ogled samostana in knjižnice in tudi krajši pohod. Ob 15h je nato sledil zaključek dnevnega programa s sv. mašo, ki jo je vodil nadškof Kramberger. Nabirka maše je bila namenjena za družine v stiski – Anin sklad, saj je tudi to eden izmed nujno potrebnih načinov izkazovanja bratske ljubezni – pomoč v stiski. Po sv. maši in doživetja polnem dnevu, so se udeleženci dogodka počasi začeli odpravljati nazaj v vse kotičke Slovenije, iz koder jih je na enem kraju združil Frančiškov duh, ki tako še danes navdihuje mnoge vseh starosti.

Claudio Korošec

Podaj Mi Roko v Vipavskem Križu

Vipavski Križ, majhno mesto na hribu v ajdovskem delu Vipavske doline, je konec oktobra iz kapucinske cerkve zopet poslalo svoj pozdrav miru. Podaj Mi Roko je molitev za mir, ki se vsako leto odvija po različnih krajih v Sloveniji, ter hkrati spominjanje na skupno molitev predstavnikov svetovnih religij v Assisiju, leta 1986, na pobudo papeža Janeza Pavla II. V samostanski cerkvi so se ob alabansi ali čaščenju Najsvetejšega s slavnimi pesmimi, ki jih je prepeval zbor na koru, postopoma zbirali ljudje vseh starosti. Tako najmlajši, kot tudi najstniki, odrasli in starejši so med čaščenjem pred oltarjem prižigali svečke v svoj namen in do začetka svete maše cerkev popolnoma zapolnili.

Sveto mašo je vodil kapucinski brat Luka Modic, ki je s svojo neposrednostjo in iskrenostjo ljudi povezal in prenesel sporočilo letošnje molitve za mir. Med drugim je v svoji pridigi poudaril, da nas lahko zunanje stvari, kot so videz, imetje ter status v družbi definirajo le do neke mere. Vera in upanje za mir pa nas povezujeta. Rekel je tudi: »V Svetem pismu piše, da apostoli niso blili inteligentni. Pa vendar so sledili Jezusu in tako spremenili svet.« Ta spodbuda k veri in delovanju za mir

je zajela duh celotnega dogodka. Po sveti maši se je brat zahvalil vsem sodelujočim, ki so pomagali pripraviti dogodek, od vodilne ekipe, do vaščanov, pevcev, skavtov, pa tudi vsem, ki so se molitve udeležili in kot eno prosili za bolj miren svet. Nazadnje je sledilo še druženje ob kosanju na samostanskem dvorišču.

Ksenija Šabec

BOŽIČNA PROŠNJA DRAGI JEZVS...

MOLITVENA NAVEZA za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

Papež Frančišek je za svetovni dan molitve za duhovne poklice rekel: »V ozadju in pred vsakim klicem v duhovništvo ali v posvečeno življenje, je vedno močna in intenzivna molitev nekoga: babice, dedka, očeta, matere, skupnosti... Poglejte zakaj je Jezus rekel: »Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev« (Mt 9,38). Poklici se porodijo v in iz molitve in samo z molitvijo se lahko ohranijo in prinašajo sadove...«.

V tem smislu smo bratje kapucini povabili, da se nam pridružite v molitvi za dobre družine in duhovne poklice. In kakor vemo, dobra molitev je vedno podprta z dobrimi deli. Molitev in dobra dela gresta z roko v roki, sta neločljivi. Ena od »dobrih« del je opravljati svoje »poklicno« delo s srcem: v šoli, bolnici... v prevozu... Naslednja zgodba iz življenja taksista nam govori prav o tem: opravljati svoje delo s srcem. Tej zgodbi sem dal naslov:

NEKOGA OSREČITI

Bilo je to neko obdobje v mojem življenju pred dvajsetimi leti, ko sem se preživljal kot taksist. To je bil kavbojski način življenja, hazardsko življenje nekoga, ki ni želel imeti šefa, ampak biti neprestano v gibanju, nekoga, ki začuti vznemirjenje meta kock vsakič, ko

se novi potnik usede v taksi. Ko sem sprejel to delo, nisem računal na dejstvo, da je vožnja taksija tudi delo duhovnika. Ker sem v glavnem vozil nočno izmeno, je moj taksi postal spovednica na kolesih. Ljudje, ki so vstopili v avto in se usedli za mano kot popolni anonimneži, so mi pripovedovali svoje življenjske zgodbe.

Bili smo kot tujci na vlaku, ki smo med drvenjem skozi noč odkrivali intimne podrobnosti, za katere ne bi niti sanjali, da jih lahko zaupamo komu izven okrilja noči. Srečaval sem ljudi, katerih življenja so me navdušila, oplemenitila, nasmejela, razjokala. Vendar pa se me nobena od teh situacij ni dotaknila tako, kot takrat, ko sem v topli avgustovski noči peljal neko starko.

Odzval sem se na klic iz ene hiše v mirnem delu mesta. Predpostavljal sem, da moram pobrati nekoga po kakšni veselici ali nekoga, ki se je pravkar skregal z ljubico ali pač nekoga, ki gre zgodaj na delo nekam v industrijski del mesta. In potrobil. Ko sem prišel na naslov, je bila hiša v temi, razen svetlobe, ki je prihajala skozi okno od enega prostora v pritličju. V takih okoliščinah bi večina taksistov nekajkrat potrobila, počakala kakšno minuto in odšla. Preveč tvegano je lahko za taksista, ki bi šel sredi noči v mračno stavbo. Vendar pa sem videl veliko ljudi, ki so taksi zares potrebovali. Če se v zraku ni čutilo nobene nevarnosti, sem vedno šel do vrat in poklical potnika. Morda, sem pomislil, nekdo potrebuje mojo pomoč. Mar ne bi želel, da neki taksist ravna enako kot jaz, če ga v takih pogojih pokliče moja mati ali oče?

Zato sem odšel do vrat in potrkal.

“Samo trenutek!” sem slišal krhek, stari-kav glas. Slišal sem, kako nekaj drsi po tleh.

Po daljši pavzi so se vrata končno odprla. Pred mano je stala majhna ženica, stara čez 80 let. Nosila je pisano obleko in klobuk s tančico, kot da bi prišla iz nekega filma iz štiridesetih. Poleg nje je bila majhna platnena potovalka. To je tisto, kar je drselo po tleh.

Stanovanje je izgledalo, kot da že leta nihče ne živi v njem. Vse pohištvo je bilo prekrito s ponjavami. Na stenah ni bilo nobene ure, nobenih skodelic in drugih stvari na omari- cah. V vogalu je bila kartonska škatla, polna steklenih predmetov in slik.

“Bi lahko odnesli mojo potovalko do avta?” me je vprašala. »Želela bi še nekaj trenutkov ostati sama. In potem, če lahko, se vrnite, da mi pomagate, počutim se precej slabo!“

Odnesel sem potovalko v avto in se vrnil, da ji pomagam. Prijela me je za roko in počasi sva hodila do avta. Neprestano se mi je zahvaljevala za prijaznost.

“Ni za kaj”, sem odgovoril. “do svojih potnikov se vedem tako, kot bi želel, da se ljudje vedejo do moje matere”.

“Ti si tako dober mladenič,” mi je rekla na način, da me je skoraj bilo sram.

Ko smo vstopili v taksi, mi je dala naslov in vprašala, če bi se lahko zapeljal skozi center mesta.

“To ni ravno najkrajša pot,” sem odgovoril.

“Ne moti me, nikamor se mi ne mudi. Jaz grem v dom za upokojeince,” je rekla.

Pogledal sem v vzvratno ogledalo. Oči so se ji zasteklile. “Nimam več nikogar od družine,” je tiho nadaljevala. “Zdravnik je rekel, naj grem v dom in da mi ne preostane več veliko časa.”

Počasi sem se nagnil in izklopil taksimeter. “Po kateri poti želite iti,” sem jo vprašal.

Naslednji dve uri sva se vozila po mestu. Pokazala mi je stavbo, v kateri je nekoč delala kot upravljavka dvigala. Vozili smo se skozi del mesta, kjer sta z možem živela po poroki. Rekla mi je, naj se ustavim poleg pohištvenega salona, ki je včasih bil plesna dvorana, v katero je kot dekle hodila na ples. Občasno bi me zaprosila, da upočasnim pred neko stavbo ali vogalom in bi samo sedela ter nemo gledala v temo.

Ko je prvi sončni žarek obsijal obzorje, je nenadoma rekla “Utrujena sem. Gremo.”

V tišini sva se vozila do naslova, ki mi ga je dala. To je bila nizka stavba, z dovozom do verande.

Dva uslužbenca doma sta prišla ven takoj, ko sva prišla. Ne da bi me čakala, sta odprla vrata avtomobila in pomagala starki, da izstopi ter se takoj z njo napotila proti vratom doma. Bila sta previdna in sta gledala vsak njen korak. Videlo se je, da so jo pričakovali, morda se je najavila, preden sem jo pobral.

Odprl sem predal in izvlekel njeno potovalko ter jo odnesel do vrat. Starka je že sedela v invalidskem vozičku.

“Koliko sem vam dolžna?” me je vprašala in prijela torbico.

“Nič,” sem rekel.

“Saj morate od nečesa živeti,” je odgovorila.

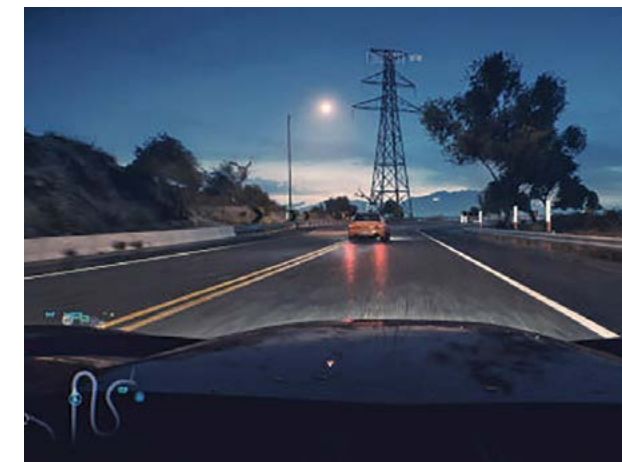
“So še drugi potniki,” sem rekel.

Skoraj brez razmišljanja sem se sklonil in jo objel. Čvrsto se je privila zraven. »Za trenutek ste osrečili eno starko. Hvala vam,“ je rekla.

Besede niso bile več potrebne. Stisnil sem ji roko in odšel proti motni jutranji svetlobi. Slišal sem, kako se za mano zapirajo vrata. Zvenelo je, kot da se zapira eno življenje.

V tej izmeni nisem pobral nobenega potnika več. Brezciljno sem vozil, izgubljen v

mislih. Preostanek dneva sem komaj zmozel izgovoriti kakšno besedo. Kaj bi bilo, če bi po starko prišel kakšen jezni voznik ali nekdo, ki se mu je mudilo, da čim prej konča svojo izmeno? Kaj bi bilo, če bi odklonil to vožnjo ali šel, potem ko sem prvič potrobil? Kaj bi bilo, če bi bil slabe volje in da se ne bi s starko vključil v pogovor? Koliko trenutkov, podobnih temu, sem zamudil ali prezrl?

Naučeni smo, da se naša življenja vrtijo okoli pomembnih trenutkov, ki jih doživimo. Vendar nas taki trenutki pogosto ujamejo nepripravljene, nezavedne. Ko me je starka objela in mi rekla, da sem ji privoščil trenutek sreče, sem pomislil, da je bil edini namen mojega življenja ta, da ji dam to zadnjo vožnjo. Mislim, da nikoli v življenju nisem naredil pomembnejše stvari!

Pripravil br. Placid Prša

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Franciškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Vedno je dvignila pogled

Ivanka Filipič, voditeljica DMŽ, je zapisala: »V otroštvu in mladosti ima človek mnogo vzornikov, ko pa zajadraš v jesen življenja, se ti širok spekter le-teh zoži in ohraniš le tiste, ki te spremljajo skozi življenje in ti pomagajo odkriti in ohraniti vrednote, ki so v skladu z Božjo voljo.

Danes mi je svetel vzor življenja sv. Frančišek Asiški. Najprej sem ga spoznavala preko knjig. Nagovarjala me je njegova preprostost in navdušenje, s katerima je sledil Jezusu, kako je občudoval stvarstvo in v njem slavil Stvarnika. Na romanjih v Assisi sem še globlje doživela njegovo duhovnost.

Prav ta duhovnost pa je zaznamovala tudi ustanovitelja Delavnic molitve in življenja (DMŽ), br. Ignacija Larrañaga. Enkratna izkušnja večne in zastonske ljubezni Boga Očeta je vplivala na njegovo nadaljnje življenje, ko je poglobljal osebni odnos ljubezni do Boga, ki je ljubljeni Očka. Preko DMŽ je želel čim širšemu krogu ljudi posredovati to izkušnjo ljubezni.

DMŽ so stopile tudi na mojo življenjsko pot, oblikovale moj duhovni svet in mi spremenile življenje. Veselje in spreobrnjenje, ki sem ga doživela po Delavnicah, sem želela posredovati tudi drugim, zato sem postala voditeljica DMŽ.

Poleg sv. Frančiška in br. Ignacija pa sta vzornici mojega življenja tudi dve ženi. Prva je moja krstna zavetnica sv. Ivana Orleanska. Gane me njena poslušnost Božjemu glasu, njena neustrašnost kljub šele štirinajstim letom; predvsem pa me gane njeno sprejetje krivične obsodbe, ko so ji zmotno pripisali

krivoverstvo. Na zaslišanju je jasno izpričala, da želi služiti le Bogu. Njene zadnje besede pred smrtjo ob pogledu na križ so bile: »Jezus, moj Jezus.«

Največja vzornica pa mi je moja mama. Bila je preprosta, a globoko verna žena. Kljub trdemu delu od zgodnjega jutra do poznega večera, njen dan ni minil brez molitve in nedelja ne brez sv. maše. Iz Božjih rok je vdano sprejela devet otrok. Pri tem je bila njena vera na veliki preizkušnji. Ob zadnji nosečnosti so ji zdravniki predlagali prekinitev le-te, a ona se je brez oklevanja odločila za življenje. Na njenih utrujenih rokah je umrlo pet otrok, starih od enega do šest mesecev; pokopala je tudi odraslega sina.

V katehezi pri tretjem srečanju DMŽ slišimo, da je v življenju vere najtežji Božji molk. Bog je tisti, ki vedno molči. Ne očita, niti ne opogumlja. Prepričana sem, da je tudi moja

mama ob vsej tej strašni bolečini velikokrat doživela ta parajoči Božji molk. A vedno je dvignila pogled in vse te preizkušnje sprejela in jih nosila v globoki veri, v zvestobi in zaupanju Bogu. Za tako velik zgled vere sem ji še posebno hvaležna.

Vero, ki je zame danes največja milost in življenjska vrednota, želim posredovati tudi mojim najdražjim, udeležencem DMŽ, ki jih smem voditi, in vsem, s katerimi se srečujem.«

»Bog nam je zatočišče in moč, pomoč v stiskah, vedno navzoča.« (Ps 46,2) »V svoji stiski so vpili h Gospodu, iz njih tesnob jih je izpeljal. Vihar je spremenil v tišino, utihnili so valovi.« (Ps 107,28–29)

Ko Jezus Kristus postane živo navzoč v našem srcu, nas ta njegova navzočnost začne tudi posvečevati. To pomeni, da kristjan začne hoditi v luči njegove osebe: čuti, misli in živi kakor Jezus; nenehno si zastavlja vprašanje, ki je kot sveti trn zadrto v njegovo srce: Kaj bi na mojem mestu storil Jezus?

Ob nepredvidenem srečanju s sovražniki ljudmi bom pustil ob strani svoje stare in grenke izkušnje z njimi in si bom dejal: »Moje oči so v tem trenutku Jezusove oči.« In tega človeka bom gledal z dobrohotnimi Jezusovimi očmi.

Kadar me bodo oblivali valovi nasprotovanja, si bom dejal: »V tem trenutku jaz nisem več jaz; Jezus je, ki živi in deluje v meni.« V tem trdem soočenju se bom skušal odzvati kakor Jezus, z njegovo mirnostjo, z obvladovanjem živcev in z duševno odprtostjo.

Kadar me bodo nepričakovano obsuli z žaljivimi besedami, se predvsem ne bom ustrašil svojega razburjenja. Takoj si bom v spomin priklical Jezusa, ki stoji pred svojimi krutimi sovražniki; skušal bom molčati, kakor je molčal Jezus, in odgovoriti mirno, kakor je mirno odgovarjal Jezus.

Kadar se bom zavedel, da so me zahrbtno izdali, bom najprej dejal: »Moj Bog, pomiri to notranjo nevihto.« Nato bom malo počakal, da se moja vznemirjenost pomiri. Potem si bom pred oči svoje duše priklical podobo blagega in ponižnega Jezusa, ki molči pred sodniki in je obziren do izdajalca, in bom dejal: »Jezus, vstopi vame in ti sam odpusti v mojem srcu.« Kakor Jezus bom skušal vračati dobro za slabo.

»Naj boš utrujen ali ne, o človek, ne počivaj. Ne ustavlaj se v svojem samotnem boju, pojdi naprej in ne počivaj! Hodil boš po zapletenih in zmedenih poteh, rešil boš samo nekaj ubogih življenj. O, človek, ne izgubi vere, ne počivaj!« (Steza,35)

Kadar bom začutil željo, da bi mi izkazovali spoštovanje, mi podelili priznanje in se mi zahvalili, se bom spomnil na Jezusa, ki je odklanjal, da bi javno oznanjali, kako je ozdravljaval bolnike, pomnožil kruh, se vračal z gore spremenjenja. Izogibal se bom molidovanju za pohvalami, prečiščeval svoje namene in vso slavo in čast usmerjal na Boga.

Kadar se bom zavedel, da sem preveč zaverovan sam vase, se bom spomnil na Jezusa, ki v življenju ni nikoli mislil nase in je hkrati nenehno skrbel za druge; hodil je iz kraja v kraj in vsem delal dobro; trudil se bom stopiti iz samega sebe in se odpirati drugim.

Kadar bom spoznal, da v svojem apostolskem delu prikrito iščem samega sebe, se bom spomnil na Jezusa, ki ni nikoli iskal samega sebe, ki se je odrekel prednosti, da je Bog, in se podvrgel vsem neugodnostim, ki so delež človeka, tako da se je rodil in umrl ubog in ponižen, in bom prečiščeval namene v svoji notranjosti.

Ob misli na Jezusa, ki se v urah svojega trpljenja ni nikoli branil ali opravičeval, pač pa je korak za korakom ponižno, molče, po-

trpežljivo in dostojanstveno nadaljeval pot, se bom ob nasprotovanju in nerazumevanju drugih trudil ravnati krotko in ponižno.

Kakor se je Jezus umikal v samotne kraje, da bi bil z Očetom, tako bom tudi jaz pred vsemi obveznostmi dajal prednost vsakodnevni močnim časom.

Tistim, ki jim je bil Jezus najbolj naklonjen, bom naklonjen tudi jaz, njegova izbira bo moja izbira, njegov način bo moj način. Hočem, da tisti, ki gledajo mene, vidijo njega; tisti, ki poslušajo mene, naj slišijo njega. Naj ne živim več jaz, ampak naj Jezus živi v meni in po meni, da bom jaz živa prosojnost njegovega bitja in njegove ljubezni.

V temelj in središče vsega postavljamo sijočo podobo našega Gospoda Jezusa Kristusa; vse naše prizadevanje teži za tem, da bi v svoje življenje potrpelivo in skrbno prenesli vse življenjske poteze Gospoda Jezusa. Če se trudimo, da bi bili sveti kakor Jezus, skrivnost greha brezpogojno izgublja svojo moč.

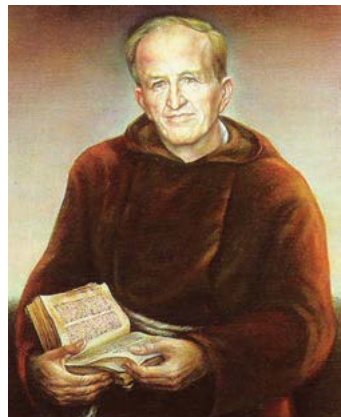
Po virih DMŽ povzela: Bernarda Ziherl

Br. Seraphin Kaszuba

(1910 – 1977)

Alojzij Kazimir Kaszuba je bil rojen 17. junija 1910 v Lvovu, na tedanjem poljskem ozemlju v Ukrajini, očetu Karlu, delavcu, in mami Anni, gospodinji. Oba sta bila člana Frančiškovega svetnega reda. Svoje šolanje je začel pri kapucinih, ki so skrbeli za župnijo. Po končani šoli je kljub drugačnim željam svoje matere, 3. junija 1928, prosil za sprejem pri bratih kapucinih. Kmalu po začetku noviciata v kraju Sedziszow Malapolski, je dobil redovno ime Serafin, čeprav je sam upal na ime Stanislav. Ob prihodu v Krakov, 10. septembra 1929, je naredil začasne zaobljube, čez tri leta pa večne. Marca 1939 je bil posvečen v duhovnika. Ob običajnem pastoralnem in pisarniškem delu, je bil poslan še na študij filologije, (vede o zgodovini in razumevanju jezika in književnosti), ki ga je končal z diplomom, leta 1939. Njegova prva služba je bila v kapucinskem študentskem domu v Razwadowu. Skrbel je za kapucinske tiskovine »Serafski dvig« in »Mir in dobro«.

Izbruh druge svetovne vojne ga je doletel doma v Lvovu, ob pomoči svoji materi, ki je umrla naslednje leto. Tam je izvedel o nemškem napadu Poljske, doživel pa je tudi sovjetsko invazijo na vzhodno Poljsko in Lvov. Po materini smrti se je brat Serafin odzval povabilu brata kapucina Boleslawa Wojtuna in se

preselil v Ludwipol v pokrajini Volhynia, kjer je začel romanje od župnije do župnije, kot nadomestilo za duhovnike. V tem je bil stalno v smrtni nevarnosti, saj je bil pod nenehnim nadzorom Ukrajinske nacionalistične vojske, ki se je borila proti Nemcem in Sovjetom, pa tudi poljski manjšini v Ukrajini.

Pričetek vojne med Nemčijo in SZ je povzročil uničenje večine vasi v regiji. Z vsem srcem se je br. Serafin, skupaj z svojimi farani, podal v begunstvo, najprej v Bistryci in nato še Dermanki. Decembra 1941 ga je aretirala Ukrajinska milica na podlagi lažnih obtožb o posedovanju orožja in radia. Po tistem, ko je bil na sveti večer pred božičem izpuščen, začne obiskovati poljske družine v območjih, ki so bile tedaj pod sovjetskim nadzorom. Med enim izmed napadov Ukrajinske nacionalistične vojske, se je podal iz Emiczyna in našel zatočišče v Stari Huti, na območju Poljske od porniške vojske, kjer je bilo nastanjenih tudi 8.000 katoliških beguncev. Spomladi 1944 so se Nemci iz Volhynie umaknili in tja je spet, že drugič, prišla Rdeča armada. Sledeč sklem pom konferencie na Jalti, ponudijo Poljakom preselitev na Poljsko, kajti po novem je bila to SZ. Tudi br. Serafina bi morali preseliti, a se je odločil, da ostane. Od avgusta 1945 do aprila 1958 je bil, z vednostjo komunistične oblasti, župnik izredno velike župnije. Komunistična oblast je 11. aprila 1958 omejila br. Serafinu duhovniško delovanje in istočasno zaprla vse cerkve v krajih Rowne, Zdolbunow, Ostrig in Sarny. Čeprav ga je vlada prosila, naj zapusti Sovjetsko zvezo, je br. Serafin, ob podpori krščanske skupnosti, sedaj skrito, nadaljeval svoj apostolat. Po odhodu iz Rowne se je naprej ustavil v Samborju in nato Kazahstanu, nakar je za božič 1961 pristal na Krimu, pred bivanjem v Kijevu in nato Leningradu, kjer je ostal do 1963, do odhoda v Latvijo. Brata Serafina so 6. marca 1966 aretirali zaradi »brezdomstva«

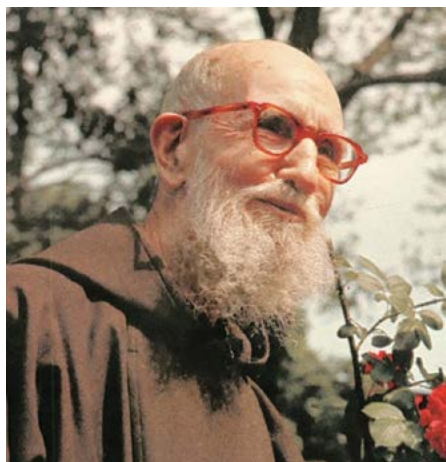
in ga obsodili na pet let izgnanstva v Aryktyu v Kazahstanu, naslednje leto avgusta pa preselili v Arstaynsk, kjer je delal v pekarni. Njegovo zdravje, že poprej preizkušeno z preteklim pastoralnim delom in sedaj s težkim delom knjigovodje, kurjača v bolnišnici in lekarnarja, je postalo tako krhko, da ni zmogel več delati.

Novembra 1966 je bila razveljavljena kazen izгона in brat Serafin je smel oditi v Astano, kjer je zopet zagrabil za pastoralno delo. A le dober mesec po izpustitvi je bil znova aretiran in obsojen na enajstletno zaporno kazen v domu za starejše, prizadete in gluhe pri Mali Timofijevki. Februarja 1968 je pobegnil in nadaljeval svoj skriven apostolat. 7. avgusta 1968 je izvedel za smrt svoje sestre Marije, zato si je prizadeval, da bi se vrnil na Poljsko. A tja je prispel šele 19. avgusta. Po obisku Krakowa je prišel v bratstvo v Wrocławu, kjer je nameraval ostati le kratek čas, a ga je njegovo zdravstveno stanje prisililo, da je ostal do 13. junija 1970. Ko je okrevail, si priskrbel potrebna dovoljenja in se vrnil v Kazahstan. Iz tega obdobja sta vredna omembe dva dogodka. V majhnem mestu Taincza so oblasti dovolile gradnjo kapele, a s tihim ukazom, da brat Serafin tam nikoli ne mašuje. Kristjani tega mesta so se te odredbe držali, čeprav so sicer še naprej sprejemali brata Serafina. Prav tako je v teh letih brat obiskoval tudi majhen kraj v Uzbekistanu, ker je krajevni duhovnik postal pristaš škofa Lefevbra.

Prišel je 19. september 1977, ko se je pokvarilo vozilo, v katerem so se brat in ostali potniki vračali iz Rowne v Lvov. Preostanek poti so morali prehoditi peš v slabem vremenu. Ukrajinska katoličanka je sprejela brata kot gosta pod streho. Tam je ponoči umrl, sedeč na stolu v sobi, kjer je bil nastanjen, sklonjen nad brevir. Pogeb je bil 22. septembra 1977 v Lvovu.

br. Gregor Rehar

Blaženi Frančišek Solano Casey

Brat kapucin, Frančišek Solano Casey se je kot Bernard (Barney) Francis Casey rodil 25. novembra 1870 irskima priseljencema na kmetiji v bližini Oak Grove, Hudson, Wisconsin. V družini je bilo kar 16 otrok, deset fantov in šest deklet, sam je bil šesti, med njimi pa sta bila še dva duhovnika (eden frančiškani, eden škofijski duhovnik). Že v mladih letih se je naučil trdega dela, pomoči drugim, in razpoložljivosti. Ko je bil star osem let, je deželo zajela epidemija davice, dva od otroka sta umrla, Barneya pa je zaznamovala z rahlo govorno napako. Sedemnajstletni Bernard je kmetijo zapustil in po vsem Winconsinu in vsej Minnesoti delal kot drvar, bolniški strežaj, voznik tramvaja ter pravosodni policist (paznik v zaporu). Kot slednji je spoznal celo pajdaše slovitega Jesseja Jamesa.

V starosti 21 let Bernard vstopi v semenišče Višje bogoslovne šole v Milwaukeeju, da bi postal škofijski duhovnik, vendar ni znal ne nemščine ne latinščine, ki sta bili obvezni na šoli. Zato so mu svetovali naj raje vstopi v kak

red in tam prejme »preprosto posvečenje«; to pomeni, da bi lahko maševal, ne bi pa mogel spovedovati. Zato je vstopil k bratom kapucinom v Detroitu. Po posvečenju so ga najprej poslali v Yonkers, zvezna država New York, kjer je najprej bil cerkovnik, nato pa vratar. Tu je začel s širitvijo Serafinske mašne zveze, katere bistvo je bilo v tem, da je bil vsak njen član deležen milosti iz molitve vseh članov ter maš, molitve in dobrih del, darovanih s strani bratov kapucinov, bodisi duhovnikov ali bratov laikov. Brat Casey je pomagal težje bolnim, da so napisali obrazec z mašnim namenom, medtem ko je prisluhnil njihovim težavam in z njimi molil. Kmalu so pričela prihajati sporočila o hitro uslišanih molitvah in čudežnih ozdravljenjih. Osupli verniki so brž razširili glas o Zvezi ter bratu Frančišku Solanu. Po štirinajstih letih delovanja v Yonkersu, so ga prestavili v Harlem. Tudi tu je bil vratar, čudeži pa so se zopet nadaljevali. Ob neustavljivo naraščajočem številu prošenj in zahval za molitev br. Bernarda, je slednjemu brat provincial naročil, naj si te »posebne usluge« zapisuje. Do svoje smrti 1957 (vmes je bil ponovno v Detroitu, pa v Brooklynu in Huntingtonu v Indiani) je br. Frančišek Solano z zapisi o čudežih in pogovorih popisal sedem velikih zvezkov. Vse zasluge za uslišanja je pripisoval Serafinski mašni zvezi, čeravno ko so drugi duhovniki sprejemali člane, takih čudežev ni bilo.

V prvih letih redovništva je moral sveti vratar ukrotiti svojo preveč občutljivo ter nepotrpežljivo naravo. Čustveni irec se je bojeval z občutji, ki so lahko v hipu izrazila v jezi, nestrpnosti in nenavadni skrbi za malenkosti. Takrat je običajno naprej naredil, šele potem razmišljal, do drugih je bil preveč kritičen, za pohvale se sploh ni menil. A tekom let je te težave popolnoma premagal. Postal je prijeten, ponižen in potrpežljiv, ter usmiljen.

Kljub vsem obveznostim do ljudi je brat Frančišek Solano zmogel živeti redno bratsko življenje. Vsak dan se je pridružil bratom ob petih zjutraj v koru pri molitvi, molitvenem bogoslužju, nato je maševal, ob desetih zvečer pa ugasnil luči. Rad je v tihoti noči klečal pred Najsvetejšim. Spoznal je, da post ne škoduje njegovemu telesu, ravno obratno, zato se je pogosto postil, pa vendar je jedel dovolj. Rad se je razgibaval z brati. Dokler je bil še zdrav, celo v poznih sedemdesetih, se je pridružil mlajšim redovnikom pri igranju odbojke ali tenisa. Celó tekal je, če ni bilo nobene igre.

Leta 1957 je bil nujno prepeljan v bolnišnico zaradi zastrupitve s hrano. Ko so ga odpustili, so bratje opazili, da je hodil počasneje in se praskal po nogah. Ko so ga preiskali, so ugotovili, da je koža tako do krvi razjedena in vnetá, da so ga brž sprejeli nazaj v bolnišnico. Zdravniki so presodili, da je potrebna amputacija, a so to zamisel brž opustili, ko so spoznali, da so razjede pričele celiti. Glede na poslabšanje oziroma izboljšanje kožne bolezni je bilo še nekaj poti v bolnišnico in nazaj. 2. julija so ga ponovno sprejeli v bolnišnico in ga priklopili na kisik. Celó telo je bil ena sama izpuščaj, sama rana. Ko so bile bolečine najmočnejše, je glasno molil brez tarnanja. »Vse me boli!« je nekomu povedal, »Hvala Bogu,

darujem svoje bolečine, da bi bili vsi eno. Oh, ko bi mogel živeti, da bi videl spreobrnitev vsega sveta.«

Bog je dobesedno vzel odločitev skromnega zdravilca. Proti koncu julija je od telesa br. Bernarda ostalo bore malo. Kožna bolezen je zavzela vsak centimeter kože in noge pod kolena so bile že črne. Tik pred koncem so obiskali še domači, ko pa je družina zapustila sobo, je izdihnil. Ob njem je bila le medicinska sestra. Neslišno je govoril z zaprtimi očmi, ko jih je nenadoma odprl, iztegnil roke in dejal: »Jezusu Kristusu izročam svojo dušo!« Bilo je ob 11.00, 31. julija, 1957, 53 let po tem, ko je prejel mašniško posvečenje. Bil je pokopan na samostanskem pokopališču.

Ocenjujejo, da se je ob njegovi krsti zvrstilo in molilo približno 20 tisoč ljudi. Vrata kapele so odprli ob petih zjutraj, in kolona žalujočih se je vila vse do dveh zjutraj naslednjega dne.

Omenili smo že »Bratovščino očeta Solana« (Father Solanus Guild). Njen namen je predstavitev br. Bernarda in njegova razglasitev za svetnika. Do leta 1964 so zbrali že skoraj osemsto primerov zapisanih ozdravljenj, ki jih pripisujejo temu bratu vratarju, od tega jih je bilo štiriindvajset po njegovi smrti. Temu lahko dodamo še stotine, morda tisoče primerov sprave sovrašttev, rešenih zakonov, spreobrnitev, poslovnih in zasebnih rešitev in vse vrste mirno urejenih sporov, ki so bili sad močnih molitev tega samega moža.

Čudeži so nenehoma prihajali. Končno, v letu 1976, potem ko so prejeli tonó pričevanj, je Vatikan sprejel vrline v primeru brata Solanusa. Leta 1987 so na pokopališču izkopali njegovo telo in prestavili v kripto v samostanski kapeli. Po tridesetih letih v grobu je bil še vedno nestrohnjen.

Beatificiran je bil 18. novembra 2017 v Detroitu ob navzočnosti 60.000 ljudi.

Povzeto po spletni strani: kapucini.si

Jesenska "invazija" novih kapucinskih svetih in blaženih v Vatikanu

Letošnjo jesen smo bratje kapucini in vsi z nami povezani redovi in ustanove, dobili enega novega svetnika, br. Angela iz Akrija (za svetnika je bil razglašen 15. oktobra.), dva nova blažena, Arseniusa iz Trigola (za blaženega je bil razglašen 7. oktobra) ter brata Solanusa Caseya (razglašen 18. novembra). Trem pa so 26. septembra bile priznane herojske kreposti, in sicer: bratu kapucinu Serafinu Kaszubi, s. Marii Lorenza Longo (redovna ustanoviteljica in dobrotnica) in Frančiški od Svetega Duha (redovna ustanoviteljica).

Serafino Kaszuba

Maria Lorenza Longo

Francesca dello Spirito Santo

Brezimni za brezimne

Na južnem varšavskem pokopališču Antoninow so ob podpori kapucinskega sklada Blaženega Aniceta Koplinskega in vodstvu našega brata Michala Gawronskega brezdomci in prostovoljci očistili okrog 200 grobov. Ti pokojni so bili, verjetno, v življenju samski, bolni, osamljeni, brez doma in brez pripadnosti. Okrog

40 grobov nezancev, verjetno brezdomcev, je dobilo nove križe in malo tablico z napisom N. N. "Jezus, reši me!" in z naslovom našega samostana, kamor se lahko brezdomci obrnejo. Križe so jim z velikim popustom izdelali v prijateljski mizarski delavnici.

"Gospod predsednik, ne obrnite hrbtna Sanjačem!"

Naš brat, Sean P. O'Malley, bostonski nadškof in Maura Healey, vrhovna državna tožilka v Massachusettsu, sta napisala dolgo pismo, poziv amerškemu predsedniku, naj ne uresniči napovedi o ukinitvi programa DACA, (Deferred Action of Childhood Arrivals program), s čimer bi spremenil življenje 800.000 mladim v ZDA, od tega 19.000 samo v Massachusettsu.

„Ti mladi ljudje, ki jih pogosto označujejo za „sanjače“, hodijo v naše šole, igrajo športne igre z našimi otroki in živijo v naših soseskah. Molijo in delajo, prostovoljno delujejo skupaj z nami. Veliko jih služi v naših oboroženih silah. Niso naši državljani, so pa Američani. Tisti, ki so v programu DACA, so prišli v državo kot otroci. V mnogih primerih je to edina država, ki jo poznajo. Nekateri niti ne vedo, da so brez dokumentov, dokler ne izpolnjujejo obrazcev za študij ali delo.“

Zato je pred petimi leti zvezna vlada pripravila program DACA. Namesto na čakanje zapadle priseljenke reforme, je program tem

mladim ponudil pot iz sence. Morali so se priti registrirati, morali so pristati na preiskavo morebitne kriminalne preteklosti in začeti pot do uradnega državljanstva. V zameno dobijo začasno zaščito pred deportacijo in možnost zaposlitve ali izobraževanja. Tukaj v Massachusettsu DACA deluje. Nadaljujeta z obširnimi pojasnili glede tega projekta in njegovih številnih prednosti, v upanju, da si bo predsednik na podlagi številnih prednosti vendarle premislil in program ohranil.

Osredotočeni na pravice otrok

V petek, 10. novembra so v Ženevi obravnavali tretji Splošni redni pregled Benina. Kot že večkrat napisano, gre za mehanizem OZN glede spoštovanja človekovih pravic, ki vsakih 54 mesecev obravnava vsako državo članico.

Obravnave se je udeležilo 82 držav članic, ki so imele vprašanja ali priporočila za Beninsko vlado. Priporočila so odsevala številne skrbi organizacije Franciscans International in njenih področnih partnerjev v zvezi s pravicami otrok, vključno z vprašanjem obrednega detomora, pravico do izobraževanja in vpisa v matično knjigo. Medtem ko so številne države Benin pohvalile za sprejetje Otroškega pravilnika, so prav tako svetovale beninski vladi, naj ga tudi spravi v življenje. V Beninu otroke, ki se rodijo z prirojenimi napakami prezgodaj, ali matere na porodu umrejo ..., imajo za »čarovniške otroke« in jih ubijejo. Bojijo se, da bodo skupnosti prinesli prekletstvo. Franciscans International in njeni področni partnerji, ki so si skoraj desetletje prizadevali za rešitev tega vprašanja, pozdravljajo pripravljenost

vlade za uresničevanje teh priporočil, a si bodo skupaj z drugimi prizadevale, da bodo do tega uresničenja resnično prišlo.

Brazilija je bila nepripravljena na krizo sosed

Za mnoge Venezuelce je beg v tujino edina možnost preživetja. A njihov prihod ni bil vedno dobrodošel. Ko je brazilske aktiviste prebudil klic, da namerava brazilska država še isti dan deportirati več sto, predvsem domorodnih, beguncev iz Venezuele, so slednji takoj stopili v akcijo. Eden izmed njih je pravnik in je na podlagi tega, da ne bi imeli dovolj časa za temeljito obravnavo vsakega prosilca za azil, ustavil deportacijo. Obenem pa se je tudi avtobus, ki je že peljal prvo skupino proti Venezueli, pokvaril in se potem po nekaj urah obrnil nazaj. Od tedaj ni več množičnih deportacij.

Roraima, ena izmed najbolj revnih in najmanj naseljenih držav v Braziliji se sooča s skokovitim porastom Venezuelskih beguncev. Prošenj za status begunca v letu 2016 je bilo več kot pa zadnjih šest let skupaj. Ob tem velja poudariti, da je beguncev mnogo več, kot pa jih je uradno registriranih, ali pa le pridejo, kupijo dobrine v Braziliji in se nato vrnejo v Venezuelo ter jih tam prodajo. Razmere v Venezueli so sicer resnično kritične.

Prevod br. Gregor Rehar

Nasad oranževcev

Larry Tremblay

»Poslušaj, soldat, tudi v tem zagatnem položaju še lahko razmišljam. Praviš, da me boš pustil živeti, če ti ponudim zadosten razlog za to, da mi prizaneseš. Če tvojo pozornost preusmerim na zgodbo, ki te bo osvobodila sovraštva. Vendar ti ne verjamem. Nobene zgodbe ne potrebuješ... Te zanima, kaj v resnici počnem, ko se prijateljsko pogovarjam s teboj? Objokujem svojega očeta, objokujem svojo mater in vse svoje brate. Na tisoče jih imam... Ne, nobenega posebnega razloga ne potrebuješ, sploh nobenega razloga ne potrebuješ, da storiš to, kar meniš, da moraš storiti. Ne išči zunaj sebe tega, kar je že v tebi...«

Roman Nasad oranževcev je zgodba o dveh bratih, dvojčkih, otrocih. Njuna družina (mama in oče ter dedek in babica) mirno živi nekje v nedoločenem delu Bližnjega vzhoda ob nasadu pomaranč, dokler neke noči ne razpara neba bomba, ki uniči hišo starih staršev in ju umori. Sedaj v brezskrbno otroštvo vstopi grozota vojne in zaznamuje njuno prihodnost.

V današnjem svetu, ki mu nasilje in terorizem nikakor nista tuja, nam roman Nasad oranževcev prinaša premislek o smislu vojne, ustrahovanja, sovraštva, bolečine ...

Larry Tremblay (rojen leta 1954) je sodoben kanadski pisatelj, dramopisec, gledališki

Larry Tremblay

NASAD ORANŽEVCEV

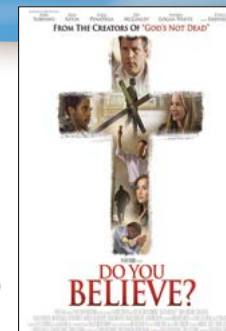
igralec in režiser, ki je do sedaj napisal že več kot 30 del. Po študiju dramske umetnosti na univerzi v Montrealu (Quebec) je študiral tudi indijsko obliko plesnega gledališča kathakali. Gledališko kariero je začel kot igralec, nato pa jo nadaljeval kot pisec dramskih besedil; številne njegove drame so bila uspešnice na kanadskih in svetovnih odrih. Je eden najbolj prevajanih in pogosto igranih dramopiscev iz Kanade. Kritiki in učenci hvalijo raznolikost žanrov, s katerimi se ukvarjajo njegova dela. Sedaj poučuje na dramsko igro in dramaturgijo na univerzi v Montrealu.

Za roman Nasad oranževcev iz leta 2013 je prejel dve nagradi: leta 2014 nagrado quebeških knjigarnarjev in leta 2015 literarno nagrado gimnazijcev.

Knjiga je njegovo prvo delo, prevedeno v slovenščino in je izšla letos pri založbi Družina.

Ali veruješ?

(Do you believe?)

Tokrat se bomo v filmskem kotičku odmaknili od velikih ter dragih filmskih stvaritev in se posvetili majhnemu, a zelo sporočilnemu filmu. Film »Ali veruješ?« prepleta več življenjskih zgodb, ki se na koncu povežejo v celoto. To poveže pastor Matthew, h kateremu se glavni liki ves čas zgodbe stekajo v cerkev. Brezdomka in njena hčerka, tat na begu, na smrt bolan cerkveni mežnar, starejši par, ki je izgubil hči, vzvišeni zdravnik in njegova vedno bolj iščoča življenjska sopotnica, vsi liki so v iskanju smisla svojega življenja. Razne življenjske situacije jih pripeljejo do spoznanja, da se čutijo izpopolnjene le kadar pomagajo soljudem in v odnosu do Boga. Pomemben vrhunec zgodbe se zgodi, ko se liki soočijo s tragedijo in smrtjo, a je v navezavi z Bogom možno premagati tudi to. Film je zelo primeren za mladinska srečanja in zakonske skupine, kjer sem se tudi sam srečal z njim. Čeprav je produkcija minimalistična, se srečamo z mnogimi znanimi obrazi s filmskega platna ter z močno, na trenutke morda le kanček preveč sentimentalno zgodbo, ki bo v nas prebudila željo po biti dober ter pomagati soljudem.

Matjaž Kosi

Kančevci

- 5. – 7. januar 2018: **Birmanci iz Bakovcev**
- 12. – 14. januar 2018: **Šola za animatorje ABC**, 2. del.
- 12. – 14. januar 2018: **Duhovne vaje za zakonce**. Vodi: br. Vinko Škafar
- 19. – 21. januar 2018: **Duhovne vaje za Frančiškove otroke**. Vodi: Frančiškova mladina.
- 26. – 28. januar 2018: **Družinska kateheza Domžale**. Vodi: Natalija Podjavoršek
- 2. – 4. februar 2018: **Duhovne vaje za odrasle skavte**. Vodi: br. Primož Kovač
- 4. februar 2018: **Srečanje zakonskih skupin Murskosoboške škofije**
- 9. – 11. februar 2018: **Duhovne vaje za Vero in luč**
- 14. – 16. februar 2018: **Vrtec Nazaret Ljubljana – Štepanja vas**. Vodi: s. Petra Mohorko
- 17. – 18. februar 2018: **Post v tišini**. Vodi: Olga Šerbenk
- 21. – 23. februar 2018: **Katehetski simpozij**
- 23. – 25. februar 2018: **Duhovni vikend za mame in odrasle hčerke**. Vodi: s. Polonca Majcenovič
- 2. – 4. marec 2018: **Svetopisemske figure**. Vodita: br. Primož Kovač in Marjana Talian
- 2. – 4. marec 2018: **Zakonska skupina in ŽPS župnije Ptuj – sv. Ožbalt**
- 3. marec 2018: **Odmik za moške**. Vodita: br. Milan Kvas in Janez Bohanec
- 9. – 11. marec 2018: **Svetopisemske duhovne vaje**. Vodi: Dr. Maksimilijan Matjaž
- 11. – 18. marec 2018: **Teden zdravilnega posta**. Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller-Wick
- 18. – 25. marec 2018: **Teden zdravilnega posta**. Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller-Wick

Vipavski Križ

- 26. – 30. december 2017: **Osebnostne duhovne vaje v Frančiškovem duhu**. Vodijo: br. Jožko Smukavec s sodelavci.

Kančevci in Vipavski Križ

- 19. – 21. januar 2018: **Duhovne vaje za Frančiškove otroke in najstnike**. Vodijo animatorji Frančiškovih otrok.

Ministranti

- 26. – 28. januar 2018: **Duhovna obnova za ministrante**. Vodi: br. Luka Modic s sodelavci.

Sveta Trojica v Halozah

- 2. – 4. marec 2018: **Duhovne vaje za Frančiškovo mladino**. Vodi: Narodni svet FRAME.

Generalna skupščina Združenih narodov je leta 2003 11. december razglasila za mednarodni dan gora. Tukaj je nekaj zanimivih dejstev o (naj)višjih predelih na Zemlji in v vesolju.

Ali ste vedeli, da ...

- je najvišja gora našega solarnega sistema Olympus Mons na Maru.
- 14 najvišjih gora na Zemlji najdemo v Himalaji.
- je najvišja neosvojena gora Gangkhar Puensum visoka 7.570 metrov.
- se zaradi tektonskih premikov na leto Mount Everest zviša za 4 milimetre.
- je v 18. stoletju bila najvišja znana gora Čimboraso v Ekvadorju, ki je del Andov z nadmorsko višino 6.267 m. Zaradi »izbokline« v Zemljini skorji je 2.550 m bolj oddaljena od središča Zemlje kot Mount Everest.

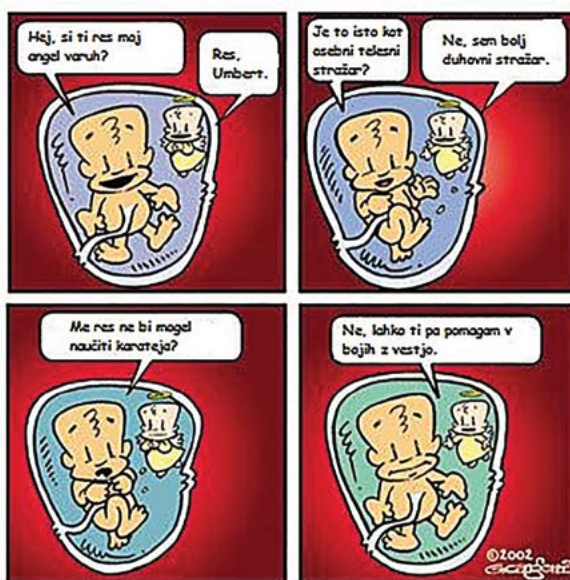

To je najboljši hotel z eno zvezdico kar sem jih videl.

- je najvišji del lune Mons Huygens, visok je okrog 5,5 kilometra in je del luninih Apeninov (tako je ta predel poimenoval Galilejo, ki je prvi odkril, da luna ni gladka, ampak da na njenem površju najdemo gore).
- najdemo v Avstraliji goro z imenom Razočaranje (800 metrov). Tako sta jo poimenovala raziskovalca Hume in Hovell, ki nista bila navdušena nad razgledom z vrha.
- v Novi Zelandiji obstaja gora z imenom Taumatawhakatangihangakoauauotamateapokaiwhenuakitanatahu, ki pomeni Vrh, kjer je Tamatea, mož z velikimi koleno, drsalec, plezalec gora, požiralec zemlje, ki potoval okrog, igral na svojo flavto za svoje ljubljene.

- so gore na Saturnovi luni Titan poimenovane po gorah Srednjega sveta iz pripovedi J. R. R. Tolkiena.
- gora Mount Tenpo na Japonskem meri le 4,53 metra v višino.

Gospod nad menoj hvala za to lepoto!

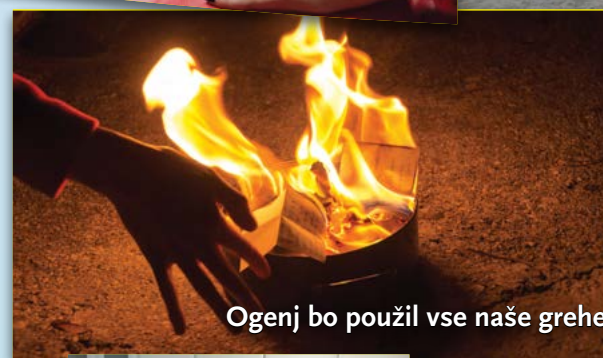
Ljudje se vedno učimo, tudi pisati

S plesom slavimo Gospoda

Ne moremo iti bolj nazaj, sicer...

Ogenj bo použil vse naše grehe

Širok nasmeh, ki pove vse

Če ne boste vi, pa bom jaz

Kuhanje ni kar tako

**Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru in zraku,
v oblačnem in jasnem sploh vsakem vremenu,
s katerim ohranjaš svoje stvari.**

Sv. Frančišek Asiški, Sončna pesem